

NGHỆ THUẬT SỐNG

Nhiều tác giả

Mục lục

Những Chậu Hoa Phong Lữ

Một chuyện tình

Cái chậu nứt

Nếu không có tình yêu

Bài học cho cuộc sống

Kho báu dưới lòng đất

Bốn ngón tay

Sự bình yên

Nhật ký một người điên

Sắc màu của tình bạn

Sự yêu thương dẫn đường

Tàn nhang

Tiếng nói của cuộc sống

Trẻ em học được gì từ cuộc sống?

Việc thuê tranh

Ca fe muối

Cô gái đi xe buýt

Khi ta yêu

Mảnh thời gian

Một câu chuyện tình yêu

Shmily

Cô gái ở cửa hàng bán đĩa CD

Quê ngoại

Hãy giữ lấy ước mơ

Nghề của ba

Chiếc quạt giấy

Điều ước

Mất xe

Một mình

Sách cũ

Con Laica

Bác sĩ ơi hãy mỉm cười

Bàn tay yêu thương

Nói bởi tình yêu

Chúng ta là đàn ông

Tình anh em

Tám thiệp đặc biệt

20 đôla và 1 giờ

Những Chậu Hoa Phong Lữ

Là con thứ năm trong một gia đình có bảy đứa trẻ , tôi theo học cấp một cùng trường với các anh chị tôi . Mỗi năm , mẹ tôi lại dự cùng một lễ khai giảng , tham gia cuộc họp với cùng những giáo viên, điều khác biệt duy nhất là tên của những đứa con . Và các con của bà đều có dịp tham gia ngày hội hoa truyền thống hằng năm của trường, tổ chức vào đầu tháng năm , đúng dịp lễ Các bà mẹ.

Tôi được tham gia ngày hội hoa khi lên lớp ba . Tôi muốn dành cho mẹ một điều ngạc nhiên nhưng tôi không có xu nào cả . Tôi tìm đến chị lớn của tôi , cho chị biết dự tính của mình, chị cho tôi ít tiền, và tôi chạy ngay đến trường tìm chậu hoa đẹp nhất . Tôi bí mật mang về nhà , và với sự giúp sức của chị tôi , chúng tôi giấu chậu hoa trên công nhà hàng xóm . Tôi rất lo mẹ tôi sẽ khám phá ra món quà , nhưng chị tôi trấn an mẹ sẽ không biết đâu và sự thật đúng như thế...

Khi ngày lễ đến , tôi hãnh diện tặng mẹ tôi chậu hoa phong lữ đỏ thắm . Tôi nhớ mãi đôi mắt ngời sáng niềm vui của mẹ khi nhận món quà ...

Năm tôi mười lăm tuổi , đến lượt em tôi vào lớp ba . Cũng vào đầu tháng năm , con bé đến thì thầm với tôi rằng nó muốn cho mẹ một sự ngạc nhiên . Giống như chị tôi đã làm với tôi , tôi cho con bé ít tiền . Em tôi háo hức chạy vụt đi . Từ trường trở về , con bé khoe với tôi chậu hoa phong lữ đỏ thắm bọc trong túi giấy , được giấu dưới áo." Em đã tìm được chậu hoa đẹp nhất " , con bé thì thầm ...

Với niềm vui đang nắm giữ một điều bí mật , tôi giúp em tôi giấu chậu hoa trên công rào của nhà hàng xóm , khẽ trấn an em mẹ sẽ không phát hiện trước khi ngày lễ đến . Khi em tôi trao quà cho mẹ , tôi đang nép sau bờ rào chia sẻ sự hãnh diện của em với niềm vui của mẹ . Nhác trông thấy tôi , mẹ gửi cho tôi một nụ cười đầy ý nghĩa ...Tôi mỉm cười đáp lại , thậm chí hiểu rằng mẹ đã biết tất cả...Tôi tự hỏi làm thế nào mẹ có thể ngạc nhiên và thích thú trước cùng một món quà mà mẹ đã biết trước của sáu đứa con . Nhưng nhìn đôi mắt mẹ lấp lánh niềm vui khi nhận quà từ tay đứa em bé bỏng , tôi biết mẹ đã không hề giả vờ...

(Theo bản dịch của Võ Hoàng Lan)

Một chuyện tình

Câu chuyện xảy ra ở một bệnh viện nhỏ ở vùng quê hẻo lánh. ở khoa hóa trị có một phụ nữ trẻ đang ở giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư . Tuy luôn bị những cơn đau hành hạ nhưng chưa bao giờ người phụ nữ ấy quên trao cho cho chúng tôi một nụ cười biết ơn sau những lần điều trị . Những khi chồng cô tới thăm , mắt cô rạng ngời hạnh phúc . Đó là một người đàn ông đẹp trai , lịch thiệp và cũng thân thiện như vợ mình . Tôi rất ngưỡng mộ chuyện tình của họ . Hằng ngày anh mang đến cho cô những bó hoa tươi thắm cùng nụ cười rạng rỡ , anh đến bên giường nắm lấy tay cô và trò chuyện cùng cô . Những lúc quá đau đớn , cô khóc và trở nên cáu gắt , anh ôm chặt cô vào lòng , an ủi động viên cho vợ mình cho đến khi cơn đau dịu đi . Anh luôn bên cô mỗi khi cô cần , anh giúp cô uống từng ngụm nước và không quên vuốt nhẹ đôi chân mảy của cô . Mỗi đêm , trước khi ra về anh luôn đóng cửa để hai người có những giây phút bên nhau . Khi anh đi , chúng tôi thấy cô ấy đã say ngủ mà trên môi vẫn phảng phất nét cười .

Nhưng đêm ấy mọi chuyện đã thay đổi . Khi nhìn vào bảng theo dõi , kết quả cho thấy người vợ trẻ ấy sẽ không qua khỏi đêm nay . Mặc dù rất buồn nhưng tôi biết đó là cách tốt nhất cho cô ấy , từ nay cô sẽ không chịu những cơn đau thêm nữa .

Để bảng theo dõi trên bàn , tôi muốn đến phòng bệnh . Khi tôi bước vào phòng , cô mở mắt nhìn tôi hé môi cười một cách yếu ớt , nhưng hơi thở của cô nghe thật khó nhọc . Chồng cô ngồi bên cô mỉm cười nói : " Cho đến bây giờ món quà tuyệt vời nhất tôi dành cho cô ấy chính là tình yêu của tôi " .

Và tôi đã khóc khi nghe điều đó , tôi nói nếu họ cần bất cứ điều gì thì đừng ngại .Đêm ấy cô đã ra đi trong vòng tay người chồng yêu dấu . Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc cố an ủi và chia sẻ nỗi đau này cùng chồng cô . Với khuôn mặt đầm nước mắt , anh nghẹn ngào:"

Xin hãy cho tôi ở bên cô ấy thêm một lúc " .

Bước ra khỏi phòng , đứng ở hành lang lau những giọt nước mắt , nhớ nụ cười , nhớ ánh mắt , nhớ những cái ôm ghì chặt mà cô ấy dành cho chúng tôi ...Tôi nhớ tất cả về cô ấy như một người bạn thân thiết , tôi cũng phần nào có thể cảm nhận được nỗi đau mà chồng cô đang chịu đựng . Bỗng nhiên từ trong phòng vọng ra một giọng hát trầm ấm mà tôi chưa từng được nghe . Không chỉ riêng tôi mà tất cả mọi người đều bị cuốn hút bởi giọng hát của anh khi anh cất lời bài Beautiful brown eyes .

Rồi giai điệu khúc ca nhỏ dần , anh mở cửa gọi tôi đến , anh nhìn sâu vào mắt tôi , ôm chầm lấy tôi rồi nói : " Tôi đã hát bài này mỗi đêm cho cô ấy nghe kể từ ngày chúng tôi quen nhau . Mọi ngày tôi vẫn thường cố giữ cho giọng mình thật nhỏ để khỏi làm phiền bệnh nhân khác . Và tôi chắc rằng đêm nay trên thiên đường cô ấy cũng vẫn nghe tôi hát . Tôi xin lỗi đã quấy rầy mọi người .Tôi chỉ không biết sống ra sao khi thiếu vắng cô ấy , nhưng mỗi đêm tôi vẫn tiếp tục hát cho cô ấy . Chỉ có nghĩ rằng cô ấy nghe thấy tiếng tôi không ?" .

Tôi khẽ gật đầu mà nước mắt vẫn tuôn . Anh ôm tôi một lần nữa , hôn lên má tôi và cảm ơn tôi cùng tất cả mọi người . Đoạn anh quay bước , cúi đầu khẽ húyt sáo giai điệu thân quen.

Khi anh bước đi , tôi nhìn theo , thầm cầu nguyện cho cô ấy , cho anh và cho tôi một ngày nào đó cũng tìm được một tình yêu như thế .

(Theo bản dịch của Nguyễn Trung Hiếu)

Cái chậu nứt

Một người có hai cái chậu lớn để khuân nước . Một trong hai cái chậu có vết nứt , vì vậy khuân nước từ giếng về nước trong chậu chỉ còn một nửa . Chiếc chậu còn nguyên rất tự hào về sự hoàn hảo của mình , còn chiếc chậu nứt luôn bị cắn rứt vì không thể hoàn thành nhiệm vụ . Một ngày nọ chiếc chậu nứt nói với người chủ :

" Tôi thật xấu hổ về mình . Tôi muốn xin lỗi ông !".

"Ngươi xấu hổ về chuyện gì ?".

" Chỉ vì lỗi của tôi mà ông không nhận được đầy đủ những gì xứng đáng với công sức của ông !" .

" Không đâu, khi đi về ngươi hãy chú ý đến những luống hoa bên vệ đường ".

Quả thật , dọc bên vệ đường là những luống hoa rực rỡ . Cái chậu nứt cảm thấy vui vẻ một lúc , nhưng rồi về đến nhà nó vẫn còn phân nửa nước .

" Tôi Xin lỗi ông !" .

" Ngươi không chú ý rằng hoa chỉ mọc bên này đường , phía của ngươi thôi sao? Ta đã biết được vết nứt của ngươi và đã tận dụng nó . Ta gieo những hạt giống hoa bên vệ đường phía bên ngươi và trong những năm qua ngươi đã vui tươi cho chúng . Ta hái những cánh hoa đó để trang hoàng căn nhà . Nếu không có ngươi nhà ta sẽ không ấm cúng và duyên dáng như thế này đâu".

Mỗi con người chúng ta đều là cái chậu nứt hãy tận dụng vết nứt của mình.

Nếu không có tình yêu

Ngày ấy, tôi dạy mẫu giáo tại một ngôi trường nhỏ nằm gọn trong khuôn viên của một tòa nhà ba tầng xinh đẹp . Mỗi sáng, cứ đúng 9 giờ , tất cả học sinh lại tụ tập trong căn phòng lớn , bắt đầu một ngày mới bằng bài thể dục đầu giờ . Hơn 50 đứa trẻ , 3 đến 6 tuổi, ngồi san sát trên những chiếc ghế xinh xinh đủ màu đặt trên tấm thảm dày . Những gương mặt thơ ngây bừng sáng khi chúng háo hức hát vang những bài ca , cùng chia sẻ cho nhau về mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống ...

Một buổi sáng , cô hiệu trưởng gặp toàn thể học sinh trong căn phòng lớn và thông báo : " Hôm nay chúng ta sẽ tiến hành một thí nghiệm mới ". Cô giơ cao hai cây thường xuân bé xíu đứng trong hai cái chậu con giống hệt nhau . " Chúng ta có hai cây con trông chúng giống hệt nhau đúng không ? " . Tất cả bọn trẻ , tò mò nhìn vào hai chậu cây , đồng thanh đáp : " Dạ phải " .

" Chúng ta sẽ nuôi dưỡng hai cây con này với cùng chế độ ánh sáng , cùng chế độ tưới nước , nhưng ...với sự chăm sóc khác nhau " . Cô nói tiếp : " Chúng ta sẽ theo dõi xem, điều gì sẽ xảy ra khi đặt một cây trong nhà bếp , cách xa chúng ta , một cây ngay tại đây , trong phòng này , trên lò sưởi " .

Sau khi đặt một chậu trên mép lò sưởi , cô hiệu trưởng dắt bọn trẻ vào bếp , đặt chậu cây còn lại lên quầy . Sau đó cô dẫn những đứa trẻ với những đôi mắt mở to vì ngỡ ngàng trở lại căn phòng lớn .

"Chúng ta sẽ đối xử với cây như với một người bạn . Trong vài tháng tới , mỗi ngày chúng ta sẽ hát cho cây thường xuân nghe . Chúng ta sẽ nói cho bạn ấy biết bạn ấy xinh đẹp như thế nào và chúng ta yêu quý bạn ấy biết bao . Chúng ta luôn chúc bạn ấy mọi điều tốt đẹp ..."

Một bé gái giơ tay :

" Nhưng thưa cô , thế còn cái cây trong bếp thì sao ?".

Cô hiệu trưởng mỉm cười thích thú

" Chúng ta sẽ dùng cây ấy làm cây 'đối chứng' trong thí nghiệm tuyệt vời của chúng ta . Theo các em chúng ta phải làm gì ?"

" Chúng ta sẽ không nói chuyện với nó ?"

" Đúng , dù chỉ một lời thì thậm " .

" Chúng ta sẽ không gửi cho nó lời chúc tốt đẹp nào " .

" Đúng , và chúng ta xem chuyện gì sẽ xảy ra.."

Bốn tuần sau mắt của tôi cũng mở to ngạc nhiên như bọn trẻ . Cây thường xuân trong bếp yếu ớt , mảnh khảnh và chẳng lớn được tí nào . Còn chậu cây đặt trong phòng lớn , được bao bọc bởi những lời yêu thương êm dịu , được bọn trẻ hát cho nghe mỗi ngày , đã lớn gấp ba với những chiếc lá xanh biếc tràn đầy nhựa sống ...Để chứng minh kết quả của cuộc thí nghiệm và cũng để lau khô nước mắt của những đứa trẻ nhạy cảm , lo lắng cho số phận của cây thường xuân kia , cô hiệu trưởng giải thoát cho cảnh lẻ loi của chậu cây thứ hai trong bếp và mang đặt nó trong phòng lớn , bên cạnh chậu thứ nhất . Ba tuần sau , chậu cây thứ hai đã

bắt kịp chậu cây thứ nhất . Bốn tuần sau , chúng cùng lớn mạnh như nhau ...Tôi ghi nhớ mãi bài học này và tự đúc kết cho mình một câu kết luận : Không ai , không vật gì lớn lên được nếu không có tình yêu...

Bài học cho cuộc sống

Đôi khi có một số người lướt qua cuộc đời bạn và ngay tức khắc bạn nhận ra rằng sự có mặt của họ ý nghĩa như thế nào . Họ đã dạy bạn những bài học , đã giúp bạn nhận ra giá trị của chính mình hoặc trở thành con người mà bạn từng mơ ước . Có lẽ bạn sẽ không biết được những con người này từ đâu đến (bạn cùng phòng,người hàng xóm,vị giáo sư,người bạn mất liên lạc từ lâu hay thậm chí là một người hoàn toàn xa lạ). Nhưng khi bạn thờ ơ với họ ,hãy nhớ rằng trong từng khoảnh khắc họ sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến cuộc đời bạn .

Ban đầu sự việc xảy ra trông có vẻ kinh khủng , đau khổ và bất công , nhưng khi lấy tấm gương của cuộc đời ra để đối chiếu, bạn sẽ hiểu được là nếu không có những giây phút ấy để bạn vượt qua mọi khó khăn thì bạn khó có thể thấy được tài năng , sức mạnh , ý chí và tấm lòng của bạn . Mọi việc đều diễn ra có chủ đích mà không có gì gọi là tình cờ hay may rủi cả . Bệnh tật , tổn thương trong tình yêu , giây phút tuyệt vời nhất của cuộc sống bị đánh cắp hoặc mọi thứ ngu ngốc khác đã xảy đến với bạn , hãy nhớ rằng đó là bài học quý giá . Nếu không có nó cuộc đời này chỉ là một lối đi thẳng tắp , một con đường mà không hề có đích đến cũng như bạn sống từng ngày mà không hề ước mơ . Thật sự con đường đó rất an toàn và dễ chịu , nhưng sẽ rất nhàm chán và vô nghĩa .

Những người bạn gặp sẽ ảnh hưởng đến đến cuộc đời bạn . Thành công hay thất bại , thậm chí là những kinh nghiệm tồi tệ nhất cũng chính là bài học đáng giá nhất , sẽ giúp bạn nhận ra được giá trị của chính mình .Nếu có ai đó làm tổn thương bạn , phản bội bạn hay lợi dụng tấm lòng của bạn , hãy tha thứ cho họ bởi vì chính họ đã giúp bạn nhận ra được ý nghĩa của sự chân thật và hơn nữa , bạn biết rộng mở tấm lòng với ai đó . Nhưng nếu có ai thương yêu bạn chân thành , hãy yêu thương họ một cách vô điều kiện , không chỉ đơn thuần là họ đã yêu bạn mà họ đang dạy bạn cách để yêu .

Hãy trân trọng khoảnh khắc và hãy ghi nhớ từng khoảnh khắc những cái mà sau này bạn không còn có cơ hội để trải qua nữa . Tiếp xúc với những người mà bạn chưa từng nói chuyện , và biết lắng nghe . Hãy để trái tim biết yêu thương người khác . Bầu trời cao vời vợi vì thế hãy ngẩng đầu nhìn lên , tự tin vào bản thân . Hãy lắng nghe nhịp đập của trái tim mình : " Bạn là một cá nhân tuyệt vời . Tự tin lên và trân trọng bản thân bạn , vì nếu bạn không tin bạn thì ai sẽ làm điều ấy?".

Hãy sở hữu cuộc sống của bạn và đừng bao giờ hối tiếc về lối sống ấy . Nếu bạn thương yêu ai đó thì hãy nói cho họ biết , dù rằng sẽ bị từ chối nhưng nó có thể làm cho một trái tim tan nát có thể đập trở lại .

(Theo bản dịch của Phan Đào Khương Như)

Kho báu dưới lòng đất

Mẹ tôi là người thích lưu giữ mọi đồ vật cũng như niềm vui thú trồng trọt thừa hưởng từ ông ngoại. Sau khi cưới nhau, bố mẹ mua nhà ở California và chuyển đến sống ở đó nhưng thói quen tiết kiệm vẫn còn. Bằng xén và cuốc, khu vườn cần cỗi dần dần xanh tốt với đầy đủ những cây lê, hạnh, ôi, hoa hồng, loa kèn...

Trong nhiều năm làm việc trong vườn, mẹ đã đào một số món đồ chơi hỏng bị ai đó bỏ đi. Chú lính nhựa cầm súng đã sút hỏng, các chàng cao bồi cưỡi ngựa bị gãy chân, những viên bi rạn nứt. Phần lớn những người sẽ ném những món đồ chơi hỏng này vào sọt rác nhưng mẹ lại xem chúng như báu vật. Khi anh em chúng tôi trêu mẹ về việc này, mẹ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu và mỉm cười.

"Các con hãy nghĩ đến ngôi nhà cũng có lịch sử riêng của chúng. Phải có con trẻ của ai đó đã từng sống và trưởng thành ở đây"

"- Mẹ thương bảo như thế."

Những món đồ chơi tìm được trong vườn được mẹ lau sạch bùn đất rồi nhẹ nhàng cất vào trong một hộp đựng giấy đặt trên kệ phía trên máy giặt. Năm này sang năm khác, chúng chiếm không gian và bám đầy bụi nhưng mẹ không chịu đem bỏ đi. Mẹ biết rằng có một đứa trẻ đã từng xem những chú lính nhựa, chàng cao bồi, và các viên bi này như là báu vật. Và chỉ riêng điều này cũng khiến chúng đủ tầm quan trọng để được lưu giữ.

Một ngày nọ, có một người lạ trạc tuổi trung tuần đến gõ cửa nhà chúng tôi. Ông tự giới thiệu về mình với chút bối rối.

"Tôi lớn khôn từ ngôi nhà này, tôi ra thị trấn vì tang cha và cảm thấy nhớ về quá khứ của mình. Bà có phiền nếu tôi dạo quanh ngôi nhà?" - Ông giải thích.

Mẹ thờ dãi biểu hiện sự thương cảm và nói:

"Tôi tin rằng mình đang giữ một ít đồ vật thuộc về ông". Nói xong mẹ ra phía sau nhà, mang chiếc hộp và đưa cho người khách lạ.

Lấy làm khó hiểu, ông mở nắp rồi thở hắt vì kinh ngạc khi những món đồ chơi thuở bé của mình vẫn còn được giữ gìn cẩn thận. Ngập tràn cảm xúc ứa về từ ký ức, ông lấp bấp cảm ơn trong đôi mắt nhòe lệ.

Mẹ mỉm cười. Mẹ luôn hiểu rằng sớm hay muộn, những kho báu trong khu vườn sẽ lại được cần đến. Như những hạt giống ngủ quên, ký ức nằm trong món đồ chơi chỉ chờ đúng lúc để đâm chồi.

(Theo bản dịch của Mao Trí Hùng)

Bốn ngón tay

Lúc mới sinh ra , George Campbell đã bị mù .

Khi George lên 6 , một việc xảy ra làm em không tự giải thích được . Buổi chiều nọ , George đang chơi đùa cùng các bạn , một cậu bé khác đã ném trái banh về phía George . Chợt nhớ ra cậu bé la lên:

" Coi chừng ! quả banh sắp văng trúng đấy".

Quả banh đã đập trúng người George - và cuộc sống của George không như trước đây nữa . George không bị đau , nhưng cậu bé thật sự băn khoăn . Cậu quyết định hỏi mẹ :

" Làm sao Bill biết điều gì sắp xảy ra cho con trước khi chính con nhận biết được điều đó ?".

Mẹ George thở dài , bởi cái giây phút bà e ngại đã đến ! Đã đến cái thời khắc đầu tiên mà bà cần nói rõ cho con trai mình biết " Con bị mù!".

Rất dịu dàng bà cầm bàn tay của con , vừa nắm từng ngón tay và đếm : " Một - hai - ba - bốn - năm . Các ngón tay này tựa như năm giác quan của con vậy . Ngón tay bé nhỏ này là nghe , ngón tay xinh xắn này là sờ chạm , ngón tay tí hon này là ngửi , còn ngón bé tí này là ném ...".

Ngần ngừ một lúc , bà tiếp:

" ..Còn ngón tay tí xiu này là nhìn . Mỗi giác quan của con như mỗi ngón tay , chúng chuyên chở bức thông điệp lên bộ não con ." Rồi bà gập ngón tay bà đặt tên " nhìn " , khép chặt nó vào lòng bàn tay của con ,bà nói : " Con ạ! con là một đứa trẻ khác với những đứa khác , vì con chỉ có bốn giác quan , như là chỉ có bốn ngón tay vậy : một - nghe , hai - sờ , ba - ngửi , bốn - ném . Con không thể sử dụng giác quan nhìn . Bây giờ mẹ muốn chỉ cho con điều này . Hãy đứng lên con nhé ".

George đứng lên . Bà mẹ nhặt trái banh lên bảo : " Bây giờ con hãy đặt bàn tay của con trong tư thế bắt trái banh". George mở lòng bàn tay và trong khoảnh khắc cậu cảm nhận được quả banh cứng chạm vào các ngón tay của mình . Cậu bấu chặt quả banh và giơ lên cao .

" Giỏi ! giỏi ! .." Bà mẹ nói : " Mẹ muốn con không bao giờ quên điều con vừa làm . Con cũng có thể giơ cao quả banh bằng bốn ngón tay thay vì năm ngón . Con cũng có thể có và giữ được một cuộc sống trọn vẹn và hạnh phúc với chỉ bốn giác quan thay vì năm nếu con bước vào cuộc sống bằng sự nỗ lực thường xuyên !".

George không bao giờ quên hình ảnh " bốn ngón tay thay vì năm " . Đối với George đó là biểu tượng của niềm hy vọng . Và hễ cứ mỗi khi nhụt chí vì sự khiếm khuyết của mình . George lại nhớ đến biểu tượng này để động viên mình .

George hiểu ra rằng mẹ cậu đã nói rất đúng . George vẫn có thể tạo được một cuộc sống trọn vẹn và giữ lấy nó chỉ với bốn giác quan mà cậu có được.

(Theo bản dịch của L.T.P.A)

Sự bình yên

Một vị vua treo giải thưởng cho họa sĩ nào vẽ được một bức tranh đẹp nhất về sự bình yên.

Nhiều họa sĩ đã cố công . Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng chỉ thích có hai bức và ông phải chọn lấy một.

Một bức tranh vẽ hồ nước yên ả . Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh .Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng . Tất cả những ai ngắm bức tranh này đều cho rằng đây là một bức tranh bình yên thật hoàn hảo .

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi , nhưng ngọn núi này trần trụi và lởm chởm đá . ở bên trên là bầu trời giận dữ đổ mưa như trút kèm theo sấm chớp . Đổ xuống bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xóa . Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào . Nhưng khi nhà vua ngắm nhìn , ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ khe nứt của một tảng đá . Trong bụi cây một con chim mẹ đang xây tổ . ở đó , giữa dòng thác trút xuống một cách giận dữ , con chim mẹ an nhiên đậu trên tổ của mình ...Bình yên thật sự.

" Ta chấm bức tranh này ! - Nhà vua công bố - Sự bình yên không có nghĩa là một nơi không có tiếng ồn ào , không khó khăn , không cực nhọc .Bình yên có nghĩa ngay chính khi ta đang trong phong ba bão táp ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim . Đó mới chính là ý nghĩa thật sự của sự bình yên " .

(Theo bản dịch của Đào Thị Diễm Tuyết)

Nhật ký một người điên

Nó ngồi đó, cuối gằm đầu lượm từng hạt thóc nhỏ trong cái thúng to đùng ấy . Trông nó thật thê thảm, ai đó đã vô tình tự hỏi:

- Tại sao nó không lượm thóc cho nó mà chỉ biết đi lượm thóc cho người ?

Chỉ cái công việc ấy mà nó làm không biết mỏi. Ngồi làm việc nó cũng thò tay lượm thóc, nói chuyện vui nó cũng thò tay lượm thóc, ăn cơm nó cũng thò tay lượm thóc, dù đang làm gì hẳn cũng lượm thóc.

Thế rồi một ngày kia, nó trở về nhà của mình, ôi thóc nhiều quá mẹ ơi

Sắc màu của tình bạn

Có một ngày sắc màu của thế giới này bắt đầu tranh luận với nhau xem ai có gam màu đẹp nhất , quan trọng nhất , hữu dụng nhất và được yêu thích nhất .

Xanh lá cây nói :

" Tôi quan trọng nhất . Tôi là dấu hiệu của sự sống và hy vọng . Tôi được chọn màu cho cỏ cây , hoa lá . Không có tôi, tất cả mọi loài trên thế gian này sẽ không thể tồn tại . Cứ hãy nhìn về cánh đồng kia , bạn sẽ thấy một màu xanh bạt ngàn của tôi "

Xanh dương chen vào :

" Bạn có nghĩ về trái đất . Vậy bạn hãy nghĩ về bầu trời và đại dương xem sao . Nước chính là nguồn sống cơ bản nhất , được tạo ra bởi những đám mây hình thành bởi những vùng biển rộng lớn này . Hơn nữa , bầu trời sẽ cho khoảng không rộng lớn , hòa bình và sự êm ả " .

Màu vàng cười lớn :

" Ôi các bạn cứ quan trọng hóa . Tôi thì thực tế hơn , tôi đem lại tiếng cười , hạnh phúc và sự ấm áp cho thế giới này . Này nhé , mặt trời màu vàng , mặt trăng màu vàng và các vì sao cũng màu vàng . Mỗi khi bạn nhìn vào một đóa hướng dương , bạn sẽ cảm thấy cả thế giới này đang mỉm cười . Không có tôi cả thế giới này sẽ không có niềm vui " .

Màu cam lên tiếng :

" Tôi là gam màu của sự mạnh khỏe và sức mạnh . Mặc dù lượng màu của tôi không nhiều bằng các bạn , nhưng tôi mới đáng giá nhất vì tôi là nhu cầu của sự sống . Tôi mang đến hầu hết các vitamin tôi quan trọng như cà rốt , cam , xoài , bí ngô , đu đủ ...Tôi không ở bên ngoài nhiều nhưng khi bình minh hay hoàng hôn xuất hiện là màu sắc của tôi . ở đây có bạn nào sánh kịp được với vẻ đẹp ấy không ?" .

Màu đỏ không thể nhịn được cũng nhảy vào cuộc :

" Tôi là máu , cuộc sống này là máu . Tôi là màu sắc của sự đe dọa nhưng cũng là biểu tượng của lòng dũng cảm . Tôi mang lửa đến cho con người . Tôi sẵn sàng chiến đấu vì mục đích cao cả . Không có tôi , trái đất này sẽ trống rỗng như mặt trăng . Tôi là sắc màu của tình yêu và đam mê , của hoa hồng đỏ , của hoa anh túc " .

Màu tím bắt đầu vươn lên góp tiếng :

" Tôi tượng trưng cho quyền lực và lòng trung thành . Vua chúa thường chọn tôi vì tôi là dấu hiệu của quyền lực và sự xuất chúng . Không ai dám chất vấn tôi . Họ chỉ nghe lệnh và thi hành !" .

Cuối cùng, màu chàm lên tiếng , không ồn ào nhưng đầy quyết đoán :

" Hãy nghĩ đến tôi . Tôi là sắc màu im lặng và hầu như không ai chú ý đến tôi . Nhưng nếu không có tôi thì các bạn cũng chỉ là vẻ đẹp bên ngoài . Tôi tượng trưng cho suy nghĩ và sự tương phản , bình minh và đáy sâu cả biển cả . Các bạn phải cần đến tôi để cân bằng cho bề ngoài của các bạn . Tôi chính là vẻ đẹp bên trong " .

Và cứ thế các sắc màu cứ tiếp tục tranh luận , thuyết phục màu khác về sự trội hơn của mình . Bỗng một ánh chớp sáng lóe trên nền trời , âm thanh dữ dội của sấm sét và mưa bắt đầu

nặng hạt . Các sắc màu sợ hãi đứng nép sát vào nhau để tìm sự ấm áp .

Mưa nghiêm nghị nói :

" Các bạn thật là ngớ ngẩn khi chỉ cố gắng vật lộn với chính các bạn . Các bạn không biết các bạn được tạo ra từ một mục đích thật đặc biệt , đồng nhất nhưng cũng khác nhau ? các bạn là những màu sắc thật tuyệt vời . Thế giới này sẽ trở nên nhàm chán nếu thiếu một trong các bạn . Nào , bây giờ hãy nắm lấy tay nhau và bước nhanh đến tôi " .

Các màu sắc cùng nắm lấy tay nhau và tạo thành những màu sắc đa dạng .

Mưa tiếp tục : " Và từ bây giờ , mỗi khi trời mưa tất cả các bạn sẽ vươn ra bầu trời bằng chính màu sắc của mình và phải hợp lại thành vòng để nhắc nhở rằng các bạn phải luôn sống trong hòa thuận , và ta gọi đó là cầu vồng . Cầu vồng tượng trưng cho niềm hy vọng của ngày mai " .

Và cứ như thế mỗi khi trời mưa , để gội rửa thế giới này , trên nền trời sẽ ánh lên những sắc cầu vồng làm đẹp thêm cho cuộc sống , để nhắc nhở chúng ta phải luôn luôn tôn trọng lẫn nhau .

(Theo bản dịch của Phan Đào Khương Như)

Sự yêu thương dẫn đường

Khi còn trẻ, tôi thích hầu như tất cả mọi thứ: kem sôcôla, khiêu vũ, cái máy đánh chữ.

Tôi cũng yêu thương rất nhiều người: cha mẹ, người yêu - sau này là chồng, sau đó là con cái, các sinh vật mà chồng tôi nuôi trong nhà. "Tôi thích cái này!" - Tôi có thể dễ dàng nói câu đó. Và một phút sau, tôi lại có thể thích thêm một thứ khác. Không có biên giới cho sự yêu thương và thích thú.

Nhưng bây giờ tôi đã cẩn thận hơn về sự yêu thương của mình. Vì tôi đã biết cảm giác yêu thương một điều gì rồi bị đánh mất chính thứ đó. Lúc đó, tình yêu thương trở nên dần vặt và đau đớn lắm, trở thành vết thương mãi mãi không hàn gắn được. ấy là khi chồng tôi qua đời.

Tôi vừa phải phẫu thuật dạ dày. Tôi khó chịu về tất cả mọi thứ. Tiếng TV quá ồn ào. Chuông điện thoại thật phiền. Tôi không muốn nhìn ra cửa sổ và nhìn người ta đang tận hưởng một ngày tốt lành. Tôi cảm thấy mình già nua và vô dụng. Tôi khó chịu về cơ thể của mình, về tuổi tác, về sức khỏe...

Cho đến ngày thứ ba kể từ khi phải nằm bẹp trên giường, tôi cảm thấy đỡ mệt hơn. Tôi ngồi dậy, nhìn quanh. Căn phòng trống rỗng. Tôi ngồi yên lặng, than thân trách phận.

Bỗng một chiếc máy bay giấy phi vào phòng, đậu ngay ở chân giường tôi. Giở cái máy bay ra, tôi thấy một dòng chữ nguệch ngoạc. "Chúc bà mau khỏe. Cháu yêu bà. Ryan."

Tôi nghe có tiếng rậm rịch bên ngoài. Trời rất gió, hình như có tuyết, vì tôi nghe tiếng mọi người giậm lịch bịch những đôi ủng đi trời tuyết. Tôi đi ra phía cửa, cầm theo chiếc máy bay giấy.

Đã đến lúc bước vào thế giới một lần nữa. Với sự yêu thương dẫn đường.

Tàn nhang

Một bà cụ đang nắm tay một bé xếp hàng trong công viên. Mặt cậu bé rất nhiều những đốm tàn nhang nhỏ, nhưng đôi mắt thì sáng lên vì háo hức. Rất nhiều trẻ con cũng đang xếp hàng chờ được một họa sĩ trang trí lên mặt để trở thành những "người da đỏ" hay "người ngoài hành tinh"...

- Cậu lắm tàn nhang thế, làm gì còn chỗ nào trên mặt mà vẽ! - Cô bé xếp hàng sau cậu bé nói to.

Ngượng ngập, cậu bé cúi gầm mặt xuống. Thấy vậy, bà cậu cũng ngồi xuống bên cạnh:

- Sao cháu buồn thế ? Bà yêu những đốm tàn nhang của cháu mà! Hồi còn nhỏ, lúc nào bà cũng mong có tàn nhang đấy! - Rồi bà cụ đưa những ngón tay nhăn nheo vuốt má cậu bé - Tàn nhang cũng xinh lắm, chắc chắn chú họa sĩ sẽ thích những vết tàn nhang của cháu!

Cậu bé mỉm cười:

- Thật không bà?

- Thật chứ!- bà cậu đáp - Đấy, cháu thử tìm thứ đẹp hơn những đốm tàn nhang!

Cậu bé nhìn bà, suy nghĩ một chút rồi thì thầm:

- Những nếp nhăn, bà ạ!

Tiếng nói của cuộc sống

Xin chào! Tôi là cuộc sống đây. Hôm nay tôi sẽ cố giải quyết mọi vấn đề bạn đang gặp phải để bạn đừng than trách tôi nữa...

Nếu bạn bị tắc đường và kẹt xe, đừng thất vọng. Còn rất nhiều người trên thế giới này, mà đối với họ, lái xe là một niềm mơ ước không thể thực hiện.

Nếu bạn cảm thấy học hành thật chán ngán. Hãy nghĩ đến người đã hàng năm trời rồi không được đi học.

Nếu bạn thất vọng vì một chuyện tình cảm đang đến hồi tan vỡ. Hãy nghĩ đến người chưa bao giờ biết yêu thương và được yêu thương là như thế nào.

Nếu bạn buồn vì một cuối tuần nữa lại sắp trôi qua. Hãy nghĩ đến những người phụ nữ ở môi trường làm việc khắc nghiệt, phải làm việc 12 tiếng một ngày, 7 ngày một tuần để nuôi con.

Nếu bạn cảm thấy mệt mỏi và tự hỏi mình cuộc sống là gì và có mục đích gì. Hãy nghĩ đến những người bệnh tật, biết trước mình không còn sống được bao lâu nữa, và không còn cơ hội để tự hỏi mình nữa.

Nếu bạn cảm thấy khủng khiếp khi là nạn nhân của những trò đùa, những sự nhỏ mọn... của người khác. Hãy nhớ: Thế nhưng vẫn chưa là gì đâu, vì tồi tệ hơn nữa là khi: bạn có thể là chính những người đó!

Trẻ em học được gì từ cuộc sống?

Những đứa trẻ sống giữa những người phê phán thì học lên án. Những đứa trẻ sống trong bầu không khí thù địch thì hay đánh nhau.

Những đứa trẻ sống trong sự hãi hùng thì học được thói sợ sệt.

Những đứa trẻ sống trong cảnh đau xót thì học được sự đồng cảm.

Những đứa trẻ sống trong bầu không khí đổ kỵ thì học được thế nào là tham vọng.

Những đứa trẻ sống trong bầu không khí khoan dung thì học được sự nhân nại.

Những đứa trẻ sống giữa những nguồn động viên thì học được lòng tin.

Những đứa trẻ sống giữa những lời khen tặng đúng lúc thì học đánh giá cao những gì bao quanh chúng.

Những đứa trẻ sống trong niềm tự hào thì học được cách phấn đấu.

Những đứa trẻ sống trong sự san sẻ thì học để trở nên hào hiệp.

Những đứa trẻ sống trong sự trung thực và sự công minh thì học được chân lý và lẽ công bằng.

Những đứa trẻ sống trong hạnh phúc thì học được rằng thế giới là nơi tốt đẹp để sống.

Việc thêu tranh

Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi thường nhận đồ về thêu. Mẹ luôn ngồi trên ghế vào buổi sáng sớm, thêu rất nhanh. Tôi ngồi dưới đất, háo hức ngược nhìn lên cái khung thêu của mẹ với đôi mắt mở to. Tôi muốn nghe mẹ lời mẹ giải thích rằng mẹ đang làm gì. Mẹ bảo đó là việc thêu. Tôi bảo mẹ rằng nhìn từ phía dưới cái khung thêu thì nó cực kỳ lộn xộn và thực tình tôi chẳng biết nó là hình gì. Mẹ cười, mẹ bảo tôi cứ ra ngoài sân chơi, khi nào xong mẹ sẽ cho ngồi lên ghế xem.

Tôi cứ tự hỏi tại sao mẹ dùng chỉ sẫm với chỉ màu sáng xen kẽ nhau, tự hỏi nó có đem lại hiệu ứng gì không và tại sao mẹ lại làm ra một thứ lộn xộn đến thế. Chỉ vài phút sau, mẹ đã gọi tôi vào ngồi ghế cùng mẹ để xem.

Tôi vẫn còn nhớ tôi đã hào hứng đến thế nào khi trèo lên ghế. Và khi tôi trèo lên ghế, tôi gần như kêu ầm lên: trước mắt tôi là bức tranh có trời, có hoa... có đủ màu sáng và màu tối, đẹp đến mức tôi không thể tin được.

Và mẹ tôi bảo, cuộc sống cũng như vậy. Ta nhìn từ một mặt, nó có thể hoàn toàn hỗn độn, nhưng nếu ta chịu chờ đợi, chịu chấp nhận cả những sợi chỉ sáng và tối và nhìn từ một mặt khác, ta sẽ thấy cuộc sống có mục đích và đẹp đến mức nào.

Ca fe muối

Chàng trai gặp cô gái ở một buổi tiệc. Cô rất xinh đẹp, quyến rũ và đến hơn nửa số người trong buổi tiệc đều để ý đến cô. Trong khi chàng trai chỉ là một người rất bình thường, không ai buồn nhìn tới. Cuối cùng, khi buổi tiệc gần kết thúc, chàng trai ngượng ngịu mời cô gái uống cà phê với mình. Cô gái rất ngạc nhiên, nhưng vì lời mời quá lịch sự nên cô đồng ý.

Họ ngồi ở một chiếc bàn nhỏ trong góc phòng tiệc, nhưng chàng trai quá lo lắng, mãi không nói được lời nào, làm cho cô gái cũng cảm thấy bất tiện. Bỗng nhiên, chàng trai gọi người phục vụ:

- Xin cho tôi ít muối để tôi cho vào cà phê!

Mọi người xung quanh đều hết sức ngạc nhiên và nhìn chăm chăm vào chàng trai! Chàng trai đỏ mặt, nhưng vẫn múc một thìa muối cho vào cốc cà phê và uống.

Cô gái tò mò:

- Sao anh có sở thích kỳ quặc thế?

- Khi tôi còn nhỏ, tôi sống gần biển - Chàng trai giải thích - Khi chơi ở biển, tôi có thể cảm thấy vị mặn của nước, giống như cà phê cho muối vào vậy! Nên bây giờ, mỗi khi tôi uống cà phê với muối, tôi lại nhớ tới tuổi thơ và quê hương của mình.

Cô gái thực sự cảm động. Một người đàn ông yêu nơi mình sinh ra thì chắc chắn sẽ yêu gia đình và có trách nhiệm với gia đình của mình. Nên cô gái cởi mở hơn, về nơi cô sinh ra, về gia đình... Trước khi ra về, họ hẹn nhau một buổi gặp tiếp theo...

Qua những lần gặp gỡ, cô gái thấy chàng trai quả là một người lý tưởng: rất tốt bụng, biết quan tâm... Và cô đã tìm được người đàn ông của mình nhờ cốc cà phê muối.

Câu chuyện đến đây vẫn là có hậu, vì "công chúa" đã tìm được "hoàng tử", và họ cưới nhau, sống hạnh phúc.

Mỗi buổi sáng, cô gái đều pha cho chàng trai - nay đã là chồng cô - một cốc cà phê với một thìa muối. Và cô biết rằng chồng cô rất thích như vậy. Suốt 50 năm, kể từ ngày họ cưới nhau, bao giờ người chồng cũng uống cốc cà phê muối và cảm ơn vợ đã pha cho mình cốc cà phê ngon đến thế.

Sau 50 năm, người chồng bị bệnh và qua đời, để lại cho người vợ một bức thư:

" Gửi vợ của anh,

Xin em hãy tha thứ cho lời nói dối suốt cả cuộc đời của anh. Đó là lời nói dối duy nhất - về cốc cà phê muối. Em có nhớ lần đầu tiên anh mời em uống cà phê không? Lúc đó anh đã quá lo lắng, anh định hỏi xin ít đường, nhưng anh lại nói nhầm thành muối. Anh cũng quá lúng túng nên không thể thay đổi được, đành phải tiếp tục lấy muối cho vào cốc cà phê và bịa ra câu chuyện về tuổi thơ ở gần biển để được nói chuyện với em. Anh đã định nói thật với em rất nhiều lần, nhưng rồi anh sợ em sẽ không tha thứ cho anh. Và anh đã tự hứa với mình sẽ không bao giờ nói dối một lời nào nữa, để chuộc lại lời nói dối ban đầu.

Bây giờ anh đã đi thật xa rồi, nên anh sẽ nói sự thật với em. Anh không thích cà phê muối, nhưng mỗi sáng được uống cốc cà phê muối từ ngày cưới em, anh chưa bao giờ cảm thấy tiếc

vì anh đã phải uống cả. Nếu anh có thể làm lại từ đầu, anh vẫn sẽ làm như thế để có thể được em, và anh sẽ uống cà phê muối suốt cả cuộc đời." Khi người vợ đọc xong lá thư cũng là khi lá thư trong tay bà ướt đẫm nước mắt.

Nếu bạn hỏi người vợ rằng: "Cà phê muối vị thế nào?", chắc chắn bà sẽ trả lời: "Ngọt lắm".

Cô gái đi xe buýt

Đã một năm kể từ khi Susan bị mù vì một chẩn đoán sai của bác sĩ, cô đột ngột bị ném vào thế giới của bóng tối, tức giận, tuyệt vọng và mặc cảm. Và tất cả những gì đủ để cô còn bám víu vào cuộc sống là vì bạn trai cô - Mark.

Mark là một sĩ quan quân đội. Anh rất yêu Susan, đã nhìn thấy cô tuyệt vọng đến mức nào, anh quyết định giúp Susan lấy lại được sức mạnh và tự lập.

Đầu tiên, anh tìm cho cô một công việc dành cho người khiếm thị. Nhưng làm sao cô đến chỗ làm việc được đây? Mark đề nghị đưa cô đến chỗ làm hằng ngày, dù hai người ở hai đầu thành phố. Tuy nhiên sau đó, Mark nhận ra rằng đó không phải là giải pháp. Susan sẽ phải tự mình đi xe buýt, tự đến chỗ làm - đó mới là cách đúng. Nhưng Susan rất nhạy cảm, cô ấy sẽ phản ứng thế nào? Đúng như với Mark nghĩ, Susan hết sức hốt hoảng khi nghe tới việc mình phải tự đi xe buýt. "Em bị mù" mà"- Cô phản ứng bằng giọng cay đắng - "Làm sao em biết em sẽ đi đến đâu? Anh bỏ rơi em phải không?"

Mark rất đau lòng khi nghe những lời đó, nhưng anh biết phải làm gì. Anh hứa sẽ cùng cô đi xe buýt mỗi sáng và mỗi chiều, bao lâu cũng được, cho đến bao giờ cô quen với việc đi xe buýt. Trong hai tuần liền, Mark trong bộ đồng phục quân đội, đi theo Susan đến nơi làm việc. Anh dạy cô làm sao để sử dụng các giác quan khác, nhất là thính giác, để biết mình đang ở đâu và làm sao để quen với môi trường mới. Anh cũng giúp cô làm quen với những người lái xe buýt, nhờ họ để mắt đến cô, giữ cho cô một chỗ ngồi hằng ngày... Cuối cùng, Susan nói cô có thể tự đi được.

Sáng thứ hai, lần đầu tiên, họ đi theo hai hướng khác nhau. Thứ ba, thứ tư, thứ năm... Mỗi ngày Susan đều tự đi xe buýt đến chỗ làm và đón xe buýt đi về. Susan cảm thấy rất vui vì cô vẫn tự mình làm được mọi việc.

Thứ hai của 5 tuần sau đó, Susan đón xe buýt đi làm như mọi khi. Khi cô đang đóng tiền mua vé tháng cho người lái xe, bỗng anh lái xe nói: "Tôi thật ghen tỵ với cô đấy nhé!".

Susan không biết có phải anh ta nói với mình không. Nhưng nói cho cùng, có ai mà lại đi ghen với một cô gái mù đang đấu tranh để mà sống chứ? Cô hỏi:

- Sao anh lại ghen với tôi được?
- Vì cô được quan tâm và bảo vệ. Cô quả là hạnh phúc!
- Tôi được bao vệ? Anh nói thế tức là sao?
- Suốt mấy tuần qua, sáng nào tôi cũng thấy một chàng trai mặc đồng phục quân đội lái xe theo, rồi đứng bên kia đường nhìn cô xuống xe. Anh ta nhìn theo đến khi cô đi qua đường an toàn, đi vào nơi cô làm việc và vẫy tay chào cô rồi mới lái xe đi. Cô quả là một người may mắn!

Susan khóc. Vì cô không nhìn thấy Mark nhưng cô cảm thấy Mark ở bên cạnh. Cô là người may mắn vì cô đã nhận được một món quà mà cô không cần phải nhìn thấy tận mắt để tin: món quà của tình yêu có thể mang ánh sáng đến những nơi nhiều bóng tối nhất. Tình yêu đích thực không bao giờ gục ngã

Khi ta yêu

Khi người ấy đang có mặt ở đây mà bạn giả vờ thờ ơ rồi khi người ấy vắng mặt, bạn lại bắt đầu đi tìm kiếm.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Mặc dù xung quanh bạn có nhiều người luôn khiến cho bạn cười nhưng ánh mắt và sự chú ý của bạn chỉ luôn hướng về người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

Mặc dù người ấy đã gọi điện về thông báo rằng máy bay hạ cánh an toàn nhưng không ai trả lời điện thoại. Bạn vẫn luôn chờ đợi cuộc gọi ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Bạn luôn thích thú với một email ngắn ngủn từ người ấy mà lờ đi những email thật dài của nhiều người khác.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn thấy mình không thể xóa đi tất cả những mẫu tin trong Inbox hay trong Send Items chỉ bởi vì một email từ người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn có một cặp vé đi xem phim. điều đầu tiên bạn nghĩ đến là sẽ cùng đi với người ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Bạn luôn tự nhủ rằng ‘người ấy chỉ là bạn thôi’ nhưng bạn hận ra mình không tránh khỏi sự thu hút của người ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn đọc những dòng chữ này, nếu ai có ai đó xuất hiện trong đầu bạn.

Lúc đó, bạn đã yêu... và đã yêu người ấy...

Mảnh thời gian

Hôm ấy, khi tôi đi cắt tóc, tôi đã nhặt được một chiếc nhẫn trên vỉa hè. Đó là một chiếc nhẫn nhỏ có mặt đá nhưng bị cắt ở đáy. Nghĩ rằng đó là đồ chơi trẻ con, tôi bỏ vào túi đem về cho bọn trẻ trong nhà.

Chiều hôm ấy, khi chuẩn bị giặt quần áo, tôi tình cờ nhớ ra chiếc nhẫn. Khi nhìn kĩ, tôi phát hiện ra đó là một chiếc nhẫn người lớn bằng bạch kim với một viên ruby lớn gắn chính giữa. Bên phải nó là một viên ruby nhỏ hơn, còn bên trái chỉ có vết lõm cho thấy viên ruby ở đó đã bị rơi mất. Bên trong chiếc nhẫn có khắc một dòng chữ nhỏ. Tôi quay lại hiệu cắt tóc nhắn lại nếu ai mất nhẫn thì hãy gọi điện cho tôi và mô tả đúng hình dáng là được.

10 giờ tối hôm ấy, chuông điện thoại nhà tôi kêu. Một giọng đàn ông đã đứng tuổi:

- Tôi nghĩ là cậu đã nhặt được một vật quý!

- Vâng, cháu cũng nghĩ như vậy - Tôi nói nhát gừng - Bác gọi để nhận lại nó ạ?

- Đúng, mảnh thời gian ấy rất có ý nghĩa...

- Xin lỗi bác - Tôi ngắt lời - Có lẽ bác nhầm rồi. Cháu chỉ nhặt một chiếc nhẫn chứ không phải là đồng hồ đâu ạ!

- Không, tôi không nhầm đâu. Nó là của tôi đấy. Nếu cậu không ngại muộn, xin hãy ghé lại nhà số 52, cách nhà cậu một đoạn thôi!

- Nói xong, người đàn ông gác máy. Tôi vẫn nghĩ chắc rằng người đàn ông đó nhầm và ông ta mất một chiếc đồng hồ. Nhưng vì tò mò, tôi quyết định đến nhà ông ta. Đó là một căn nhà nhỏ, gọn gàng. Đèn bên trong vẫn sáng và cửa chỉ khép hờ. Tôi gõ cửa và nghe thấy tiếng trả lời:

- Xin chào, mời vào. Cậu có mang theo mảnh thời gian của tôi không?

- Cháu đã bảo là chiếc nhẫn mà...

- Tôi biết, nhẫn bạch kim với một viên ruby lớn gắn ở giữa. Một viên ruby nhỏ bên cạnh bị rơi mất và đáy nhẫn bị cắt. Khi tôi phải điều trị bệnh viêm khớp, các bác sĩ đã phải cắt nó để lấy ra khỏi tay tôi. Tôi đeo chiếc nhẫn ấy nhiều năm rồi.

- Thế bên trong chiếc nhẫn khắc gì ạ? - Tôi vẫn khẳng khái.

- "1:00 MJW."

Người đàn ông nói đúng, nhưng tôi vẫn chưa hiểu hết.

- Vậy tại sao bác cứ gọi nó là "mảnh thời gian"?

- "1:00" là lúc mà tôi gặp được vận may của đời mình. Hôm đó, tôi vội chạy về phòng làm việc và vô ý va phải một cô gái, làm cô ấy ngã. Tôi đỡ cô ấy dậy, để lại danh thiếp trong trường hợp cần gửi hóa đơn nếu cô ấy phải đi khám bác sĩ hoặc sửa lại cái áo rách khi ngã.

- Cô ấy gửi hoá đơn cho bác chứ?

- Cô ấy đã gửi cho tôi một mảnh giấy ghi tên, số điện thoại và ký tên: " Cô gái lúc 1:00 giờ". Một năm sau, chúng tôi kết hôn.

- Bây giờ...bác gái đâu ạ? - Tôi do dự hỏi.

- Cô vẫn ở trong tim tôi, và đến tận bây giờ, cả trên ngón tay đeo nhẫn của tôi nữa -

Người đàn ông tự hào đáp - Chính vì thế mà tôi gọi chiếc nhẫn cưới của chúng tôi là "mảnh thời gian". Thời gian quả là báu vật đối mỗi người chúng ta, phải không?

Phải, thời gian luôn trôi không ai níu kéo được, thế nhưng đâu đó quanh ta vẫn có những người có thể giữ lại được "mảnh thời gian" - những thời điểm mãi đọng lại trong tim của con người.

Một câu chuyện tình yêu

Khi còn là một học sinh trung học, tôi đã "đề ý" một cậu bạn cùng trường. Nhưng tôi không đủ can đảm để nói chuyện với cậu ta. Cậu ấy là đội trưởng bóng chuyền của trường, tôi thì thường được làm...người dẫn chương trình trong các cuộc thi bóng chuyền. Tôi có thật nhiều cơ hội để nhìn cậu ấy. Tức là khi tôi đeo kính cơ! Bỏ kính ra thì mắt tôi chẳng khác gì mắt cú ban ngày. à, mà cậu ta tên là Terry.

Trong một lần thi đấu, Terry ghi điểm. Và cái đĩa dẫn chương trình cận thị, tức là tôi đây, đã nhìn nhầm người và bắt đầu tung hô một vận động viên khác. Cả đám đông cổ vũ vừa la ó vừa cười ồ lên. Mặt tôi chuyển từ đỏ sang xanh.

Từ đó tôi tránh mặt Terry, dù cô bạn thân cứ muốn ghép tôi với cậu ta, thậm chí còn rủ tôi đi xem phim khi biết là Terry có đi. Nhưng bản tính nhút nhát luôn giữ tôi ngồi ở hàng ghế cuối cùng, dù tôi chẳng nhìn rõ cái gì trên màn ảnh cả.

Thời gian trôi qua. Mùa đông đến và môn trượt băng lên ngôi. Nhà trường tổ chức cho học sinh trượt vào cuối tuần. Tất nhiên, trượt băng thì phải có đôi có cặp, như khiêu vũ vậy. Tôi ngồi một góc, mong muốn Terry sẽ mời mình. Nhưng cậu ta không mời. Sau khi mọi người đã ra sân trượt gần hết, tôi nghĩ mình đã nhầm khi hy vọng. Chắc chắn là cậu ta sẽ không mời.

Nhưng tôi nhầm lẫn lẫn nữa. Terry lại gần tôi với vẻ mặt lúng túng hiếm thấy (ít nhất là hiếm thấy khi cậu ta tự tin trong vai trò một vận động viên bóng chuyền có năng khiếu)

- Chắc chắn bạn đang tự hỏi tại sao tớ không mời bạn trượt cùng? Đó là câu đầu tiên cậu ta nói với tôi.

Cô không nhìn vào đôi mắt nâu mở to (đôi mắt có thể làm tôi tan chảy), tôi chống chế một cách giả dối:

- Không, không hẳn...

Terry chẳng chú ý đến câu trả lời của tôi. Cậu ta nhìn xuống giày trượt rồi nói về gương mặt:

- Tớ không mời vì tớ không biết trượt... nếu bạn không sợ tớ sẽ làm bạn ngã...thì bạn trượt với tớ được không?

Và tôi trượt băng cùng Terry. Tay trong tay. Không chỉ bởi đôi mắt đẹp mà hơn cả là vì trái tim ấm áp của Terry.

Sau này, khi tôi xem lại những bức ảnh ngày cưới, tôi vẫn nhớ cảm giác Terry và tôi nắm tay nhau đi vào nhà thờ làm lễ cưới, thường cô dâu khoác tay chú rể. Nhưng chúng tôi thì không. Chúng tôi nắm tay nhau, như một lời hứa luôn giúp nhau khỏi ngã...

Shmily

Ông bà tôi đã cưới nhau được hơn nửa thế kỷ và họ cứ luôn hay chơi một trò đặc biệt của họ hằng ngày. Mục tiêu của trò chơi là một người phải viết từ "shmily" ở một bất ngờ quanh nhà ,còn người kia sẽ đi tìm. Ông bà bôi từ đó lên gờ cửa sổ. Nó được viết lên hơi nước còn đọng lại trên gương sau vòi nước nóng. Thậm chí, có lần bà còn lật từng tờ của tập giấy nháp trên bàn để tìm thấy "shmily" trên tờ cuối cùng. Những mảnh giấy nhỏ với chữ "shmily" được viết nguệch ngoạc được tìm thấy khắp nơi, có khi được nhét vào trong giày hoặc dưới gối.

Từ "shmily" bí ẩn này gần như trở thành một phần trong ngôi nhà của ông bà tôi, cũng giống như đồ đạc vậy

Thái độ hoài nghi và sự thực dụng ngăn cản tôi tin vào tình yêu nồng nàn và lâu dài. Cho đến khi tôi khám phá được "trò chơi" của ông bà tôi.

"Trò chơi" đi tìm từ "shmily" cứ tiếp diễn, cho đến khi bà bị bệnh ung thư. Bà yếu dần và không dẫu được khỏi giường nữa. Và một ngày kia, tất cả chúng tôi đều phải đối diện với một thực tế đau lòng: Bà mất. "Shmily" được viết nguệch ngoạc bằng màu vàng trên một dải lụa hồng đặt cạnh giường bà vào hôm bà mất. Khi tất cả họ hàng và những người quen biết đã đi về, ông tôi lại gần giường bà nằm và bắt đầu hát cho bà nghe. Giọng ông khàn và nghẹn. Tôi không bao giờ quên được khoảnh khắc ấy. Vì tôi biết tôi đã được chứng kiến một tình yêu không bao giờ chết.

Tôi hỏi ông tôi, sau bao nhiêu năm,rằng "shmily" có nghĩa là gì. Và lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, tôi được biết "shmily" đơn giản là " See how much I love you"

Cô gái ở cửa hàng bán đĩa CD

Có một chàng trai bị bệnh ung thư. Chàng trai 19 tuổi, nhưng có thể chết bất kỳ lúc nào vì căn bệnh quái ác này. Suốt ngày, chàng trai phải nằm trong nhà, được sự chăm sóc cẩn thận đến nghiêm ngặt của bố mẹ. Do đó, chàng trai luôn mong ước được ra ngoài chơi, dù chỉ một lúc cũng được.

Sau rất nhiều lần năn nỉ, bố mẹ cậu cũng đồng ý. Chàng trai đi dọc con phố - con phố nhà mình mà vô cùng mới mẻ - từ cửa hàng này sang cửa hàng khác. Khi đi qua một cửa hàng bán CD nhạc, chàng trai nhìn qua cửa kính và thấy một cô gái. Cô gái rất xinh đẹp với một nụ cười hiền lành - và chàng trai viết đó là "tình yêu từ ánh mắt đầu tiên". Chàng trai vào cửa hàng và lại gần cái bàn. nơi cô gái đang ngồi.

Cô gái ngẩng lên hỏi:

- Tôi có thể giúp gì được anh? - Cô gái mỉm cười và đó quả là nụ cười đẹp nhất mà chàng trai từng thấy.

- O.. - Chàng trai lúng túng - Tôi muốn mua một CD... Chàng trai chỉ bừa một cái CD trên giá rồi trả tiền.

- Anh có cần tôi gói lại không - Cô gái hỏi, và lại mỉm cười. Khi chàng trai gật đầu, cô gái đem chiếc CD vào trong.

Khi cô gái quay lại với chiếc CD đã được gói cẩn thận, chàng trai tần ngần cầm lấy và đi về.

Từ hôm đó, ngày nào chàng trai cũng tới cửa hàng, mua một chiếc CD và cô gái bán hàng lại gói cho anh. Những chiếc CD đó, chàng trai đều đem về nhà và cất ngay vào tủ. anh rất ngại, không dám hỏi tên hay làm quen với cô gái. Nhưng cuối cùng, mẹ anh cũng phát hiện ra việc này và khuyên anh cứ nên làm quen với cô gái xinh đẹp kia.

Ngày hôm sau, lấy hết can đảm, chàng trai lại đến cửa hàng bán CD. Rồi khi cô gái đem chiếc CD vào trong để gói, anh đã để một mảnh giấy ghi tên và số điện thoại của mình lên bàn. Rồi anh cầm chiếc CD đã được gói như tất cả mọi ngày - đem về. Vài ngày sau...

‘Reeeeng!...'

Mẹ của chàng trai nhắc điện thoại:

- Alô?

Đầu dây bên kia là cô gái ở cửa hàng bán CD. Cô xin gặp chàng trai nhưng bà mẹ oà lên khóc

- Cháu không biết sao? Nó đã mất rồi...hôm qua.

Im lặng một lúc. Cô gái xin lỗi, chia buồn rồi đặt máy.

Chiều hôm ấy, bà mẹ vào phòng cậu con trai. Bà muốn sắp xếp lại quần áo của cậu nên đã mở cửa tủ. Bà ngỡ người khi nhìn thấy hàng chồng, hàng chồng CD được gói bọc cẩn thận chưa hề được mở ra.

Bà mẹ rất ngạc nhiên nên cầm lên một chiếc mở thử ra. Bên trong hộp giấy bọc là

một chiếc CD cùng với một mảnh giấy ghi " Chào anh, anh dễ thương lắm- Jacelyn."

Bà mẹ mở thêm một chiếc CD nữa.Lại thêm một mảnh giấy ghi:" Chào anh, anh khỏe không? Mình làm bạn nhé? - Jacelyn." Một chiếc CD nữa, một chiếc nữa... Trong mỗi chiếc là một mảnh giấy...

Trong mỗi cử chỉ đều có thể tiềm ẩn một món quà. Giá như chúng ta đừng ngần ngại mở những món quà mà cuộc sống đem lại.

Quê ngoại

Năm ấy Uyên theo dì út về quê nghỉ hè. Đó là một thị xã nhỏ nhắn, dễ thương nằm bên bờ sông Hậu.

Vì không quen đi xa nên gần như cả đêm Uyên nôn nao không sao ngủ được cứ soạn đi soạn lại mớ hành lý khiêm tốn: mấy bộ quần áo đẹp, quyển nhật ký - người bạn thân nhất, vài thứ lặt vặt con gái như son phấn, gương lược... Dì út như bị lây cái nôn nao của Uyên nên cũng không ngủ, cứ nằm ngắm Uyên cười.

Sáng sớm không kịp ăn sáng, hai dì cháu Uyên hấp tấp ra bến xe đò.

Gọi bằng dì chứ thật ra dì út mới 19 tuổi, lớn hơn Uyên hai tuổi. Mẹ Uyên thứ hai, lấy chồng và sinh Uyên ở Sài Gòn. Dì là con út, ở với ngoại. Học hết phổ thông, dì thi vào Nhạc viện thành phố. Giờ hai dì cháu cùng về quê nghỉ hè.

Chẳng bao lâu, chiếc xe đò đã ra tới ngoại thành. Giờ đây phố xá với bụi bặm, khói xe... đã lùi lại đằng sau, trước mắt Uyên chỉ còn những cánh đồng lúa, nơi đã thu hoạch, nơi thì chín vàng, nơi đang còn xanh mướt. Không khí mát dịu trong lành. Xa xa vài ngôi nhà tranh ẩn mình trong những khóm cây đang bị bao bọc bởi làn sương mù mỏng như khói, mơ màng, yên lắng. Vài con trâu nhớn nhợ gặm cỏ, vài người nông dân lưng thưng vác cuốc ra đồng. Trên trời không hiểu loài chim gì cứ thản nhiên chao lượn... Mới xa thành phố một chút mà Uyên đã ghi nhận biết bao điều lý thú. Lòng cô bé lâng lâng cảm xúc...

Buổi trưa qua phà sông Tiền. Quá trưa một chút qua phà sông

Hậu. Xế chiều Uyên đã ngồi trong vòng tay của ngoại.

Tối, không hiểu bằng cách nào biết được mà nhóm bạn cũ của dì út kéo đến muốn chận nhà gồm phe kẹp tóc lẫn phe mày râu. Cả bọn ngồi quay quần trong phòng khách. Dì út giới thiệu:

- Đây là Minh Uyên, cháu kêu mình bằng dì, con bà chị Hai. Còn đây là Oanh, Trâm, Mi bạn thân của dì. Kia là Duy và Thịnh.

Tên Duy lên tiếng ngay:

- Xin Minh Uyên nghe rõ chứ nhầm: Minh là Duy chứ không phải Suy. Còn thằng này là Thịnh mà không thỉnh đâu.

Uyên cười. Cả bọn trở mắt nhìn cô. Chị Oanh buột miệng xuýt xoa:

- Tâm có nhỏ cháu dễ thương quá ờ ời! Em học lớp mấy rồi? - Vừa hỏi, chị vừa vuốt tóc Uyên.

- Dạ, qua hè... cháu lên lớp mười hai.

Cả bọn cười ồ làm Uyên đỏ mặt. Thực tình thì Uyên không biết phải xưng hô thế nào. Vậy mà chưa hết, tiếng cười vừa lắng thì tên Duy lại lên tiếng:

- Kỳ này “dì út” định nghỉ hè bao lâu?

- Ai là dì út của “mấy người”? - Chị Oanh sùng sộ ngay - Vừa phải thôi! Đừng thấy người ta hiền rồi ăn hiếp.

Buổi gặp gỡ đầu tiên ấy câu chuyện chỉ xoay quanh Uyên. Tên Duy thì chọc Uyên, còn chị Oanh thì bênh. Nhiều lúc chị Oanh bị đuối lý, ức quá chị bảo dì út đuổi Duy về. Cuối cùng thì

huề cả làng, chẳng ai đuổi ai, chẳng ai giận ai, lại còn kéo nhau đi... ăn chè!

Trong quán Uyên ngồi gần Thịnh. Bây giờ anh mới hỏi:

- Hình như Minh Uyên ít khi về quê?

Dạ... cháu có về hai lần, hồi còn nhỏ. Nhà cháu đơn chiếc, vả lại...

Thịnh quay mặt, cười tủm tỉm, chắc anh cười cách xưng hô của Uyên. Thịnh đẹp trai. Mới đầu tưởng anh nhút nhát, nhưng không phải, tại tính anh trầm.

- Uyên đừng gọi anh bằng chú. Bộ anh già lắm sao? Uyên bối rối:

- Tại... là bạn của dì út. Anh Thịnh học chung với dì út Uyên à?

- Ồ, ngày xưa. Còn bây giờ anh đi làm.

Từ bên kia bàn, Duy nghe lóm được chuyện. Hấn lên tiếng:

- Nếu mà gọi chú bằng anh, coi như chú đã hy sinh cuộc đời... Chị Oanh chồm lên:

- Lại bép xép! Đàn ông con trai gì cái miệng không kéo da non.

Cuộc khẩu chiến có nguy cơ lại bùng nổ nếu như chị Trâm và chị My không kịp ngăn lại...

oOo

Buổi chiều, Uyên đang thơ thẩn dạo chơi trong công viên bờ sông thì nghe có tiếng gọi:

- Xin chào Minh Uyên! Uyên thấy quê ngoại thế nào? - Thịnh từ đâu bỗng xuất hiện làm cô bối rối.

- Chú... anh... Thịnh!

- Uyên chưa trả lời câu hỏi của anh?

- Dạ, quê ngoại tuyệt lắm anh ạ: thiên nhiên tươi mát, không khí trong lành. Chẳng bù cái thành phố chỗ em sống. Mà anh biết không, em mê cái công viên này từ nhỏ qua một cuốn sách...

- “Hè Muộn” phải không Uyên?

- Dạ phải. Ôi, anh Thịnh cũng đã đọc cuốn sách đó à?

- Chẳng những đọc mà cũng mê nó như Uyên.

- Thật vậy sao? Anh Thịnh còn nhớ tên hai nhân vật ấy không?

- Nhớ chứ. Thăng Vũ...

- Con Thúy! - Chẳng hiểu sao Uyên buột miệng thốt lên tiếp lời Thịnh – Ôi, em thương hai đứa bé ấy lắm. Mà anh Thịnh nè, theo như trong truyện thì ngày xưa, phía trên mỗi chiếc ghế đá như thế này đều có một giàn hoa giấy, phải không anh? Em nhớ, sau mỗi ngày làm lưng vát vĩa, Thăng Vũ và con Thúy lại trở về đây, ngồi trên chiếc ghế đá này, nhìn ra dòng sông này...

- Công nhận Uyên nhớ tài thật. Thế Uyên đọc lâu chưa?

- Hồi Uyên chín, mười tuổi.

- Uyên thích văn chương, vậy ở lớp chắc Uyên học giỏi văn?

- Ngược lại thì có. Còn anh Thịnh? – Uyên hỏi rồi chợt thấy Thịnh nãy giờ vẫn đứng nên cô vội vàng nói thêm – ý chết chưa! Anh Thịnh ngồi xuống đi, Uyên xin lỗi...

Vừa nói Uyên vừa nhích người sang bên nhường chỗ cho Thịnh. Mặt trời chiều đỏ ối ngả dần về phía cuối sông. Một vài con thuyền chèo ngược nắng. Sóng lăn tăn. Gió chiều làm rối tung mái tóc Minh Uyên. Chợt có ai đó gọi ò. Thịnh đứng dậy nói nhỏ:

- Minh Uyên ngồi chờ anh một lát. Anh đưa khách qua sông rồi quay lại ngay.

Nói xong anh biến đi. Liền sau đó Uyên thấy bóng con thuyền anh chập chới trên dòng sông, rồi cũng chẳng bao lâu anh trở về ngồi xuống bên cô. Anh giải thích:

- Ban ngày anh đi làm, tối anh chèo đò đưa khách sang sông nếu như có khách nào cần. Uyên không ngạc nhiên chứ?

- Không, em không ngạc nhiên. Em còn thấy cái nghề này thi vị nữa!

- Thi vị thì cũng thi vị, nhưng nếu có một nghề nào khác thì tốt hơn. Bây giờ anh cần tiền nuôi mẹ nên anh có thể làm bất cứ nghề gì. Nghe Thịnh nói vậy, Uyên biết gia cảnh anh đang khó khăn, vì thế cô lái câu chuyện sang hướng khác. Họ nói chuyện vui vẻ đến tối mịt Uyên mới ra về.

Đêm ấy Uyên muốn hỏi đi út về hoàn cảnh của Thịnh, nhưng sợ đi cười nên thôi. Khuya, Uyên vẫn nằm mở mắt nhìn lên trần nhà, xem những con thằn lằn đuối nhau rồi nghĩ ngợi mông lung. Cũng đêm ấy, lần đầu tiên trong đời, Uyên ngượng ngùng viết tên một người con trai vào trong nhật ký...

Mấy hôm sau, thỉnh thoảng Uyên vẫn gặp Thịnh, Uyên ngồi với anh trên chiếc ghế đá mà có lẽ ngày xưa thằng Vũ và con Thúy vẫn ngồi, đến khi trên trời lấm tấm những vì sao cô mới về.

Có lần Thịnh rủ:

- Nếu Uyên thích đi đò trên sông thì anh tình nguyện chở Uyên đi?

Uyên đồng ý. Thế là họ đi. Thịnh chèo ở đằng lái, Uyên ngồi giữa. Một lúc sau Thịnh lên tiếng:

- Bao giờ thì Uyên về trên ấy?

Còn lâu lắm, anh Thịnh đừng lo. Chừng nào chán Uyên mới chịu về.

- Hè năm sau Uyên có định về đây thăm... ngoại nữa không?

- Uyên chưa biết. Điều này còn phụ thuộc vào... mẹ Uyên.

Thịnh gằn như ngừng chèo, chiếc thuyền cứ xoay tròn theo dòng nước...

Đêm đó, khi bầu trời đã lấm chấm những vì sao, Uyên trở về nhà. Đi út trao cho Uyên lá thư của mẹ. Trong thư mẹ tỏ ra lo lắng về tình hình chiến tranh biên giới nơi Uyên đang ở. Mẹ còn nói thêm là bệnh của ba tái phát và đề nghị Uyên về gấp.

Năm đó toàn bộ biên giới phía Nam bị lấn chiếm. Nhưng bấy giờ thực lòng mà nói Uyên không hay biết gì, đúng hơn là không quan tâm gì, bởi chiến tranh còn chưa chạm đến tuổi học trò của Uyên. Dù vậy, vâng lời mẹ. Uyên quyết định phải về. Vậy là kỳ nghỉ hè không trọn vẹn.

Sáng sớm đi út đưa Uyên ra bến xe đò. Khi xe lăn bánh, chỉ còn một điều làm Uyên áy náy là cô không kịp từ giả Thịnh.

Khoảng một tháng sau Uyên nhận được thư Thịnh. Anh viết:

“Biên giới... ngày... tháng...

Uyên ơi, chắc Uyên không ngờ hôm nay Uyên lại cầm trên tay bức thư của anh chàng lính mới? Và Uyên ạ, dù là lính mới nhưng bọn anh đã thực sự vào trận rồi.

Vài ngày sau cái đêm hôm ấy không thấy Uyên trở lại, anh tìm gặp “đi út”, mới biết là Uyên đi. Anh không trách gì Uyên, chỉ thương Uyên không được vui trọn một mùa hè. Phần anh, sau đó ít lâu anh cũng đi, không phải đi một mình mà đi cùng cả lũ bạn bè, có cả Duy nữa. Không thể không đi khi chỉ trong một sớm một chiều giấc sẽ đánh đến nhà mình. Và bọn anh đã phải đánh trả lại ngay sau khi chưa kịp học thành thạo cách sử dụng vũ khí. Đọc thư, chắc Uyên không cảm nhận được mùi vị của chiến tranh đâu, còn anh, khi viết cho Uyên

những dòng này, bên tai vẫn không ngớt tiếng đi đùng, và không gian sặc mùi thuốc súng. Những người dân vô tội vẫn tiếp tục ngã xuống... Nhưng thôi, nói chi hoài về súng đạn, chết chóc làm Uyên sợ. Anh hy vọng chiến tranh sớm kết thúc, để sang năm, anh được đón Uyên về quê ngoại nghỉ hè. Chiều chiều chúng mình sẽ tới công viên bờ sông, ngồi trên chiếc ghế đá mà ngày xưa thằng Vũ và con Thúy đã ngồi, lúc ấy anh sẽ kể cho Uyên nghe những gì Uyên thích. à quên, sang năm anh xin tình nguyện trồng lên chiếc ghế đá ấy một giàn hoa giấy...”

Đó là lá thư duy nhất Uyên nhận được của anh. Hết hè năm ấy, dì út trở lên thành phố. Uyên hỏi tin tức về anh, dì út lắc đầu. Có dịp về quê, khi trở lên Sài Gòn, Uyên lại hỏi, dì lại lắc. Có thể dì đã biết rồi nhưng muốn dấu Uyên. Cuối cùng dì đành nói thật: cả Duy và anh đều không về.

Bao năm rồi Uyên chưa trở lại quê ngoại. Không hiểu bây giờ chiếc ghế đá “của thằng Vũ và con Thúy” ở công viên bờ sông có còn không?

Hãy giữ lấy ước mơ

"Tôi có một người bạn tên Monty Robert, hiện là chủ nhân một trại nuôi ngựa ở San Ysidro. Anh đã cho phép tôi dùng nhà của anh để tổ chức những buổi gây quỹ nhằm tài trợ cho các dự án đầu tư có tính rủi ro cao do thanh niên thực hiện.

Một hôm, anh đến ngồi cạnh tôi và nói:

- Tôi muốn kể cho bạn biết tại sao tôi để bạn sử dụng nhà của tôi để làm nơi tổ chức gây quỹ. Chuyện xảy ra cách đây nhiều năm. Có một cậu bé sống cùng với cha của mình, một người làm nghề huấn luyện ngựa. Do công việc, người cha phải sống như một kẻ du mục. Ông đi từ trang trại này đến trang trại khác để huấn luyện các chú ngựa chưa được thuần hoá. Kết quả là việc học hành của cậu bé không được ổn định lắm. Một hôm, thầy giáo bảo cậu bé về viết một bài luận văn với đề tài "Lớn lên em muốn làm nghề gì?".

Đêm đó, cậu bé đã viết bầy trang giấy mô tả khát vọng ngày nào đó sẽ làm chủ một trang trại nuôi ngựa. Em diễn đạt ước mơ của mình thật chi tiết. Thậm chí em còn vẽ cả sơ đồ trại nuôi ngựa tương lai với diện tích khoảng 200 mẫu, trong đó em chỉ rõ chỗ nào xây nhà, chỗ nào đặt làm đường chạy cho ngựa.

Viết xong, cậu bé đem bài nộp thầy giáo. Vài ngày sau, cậu bé nhận lại bài làm của mình với một điểm 1 to tướng và một dòng bút phê đỏ chói của thầy "Đến gặp tôi sau giờ học".

Thế là cuối giờ cậu bé đến gặp thầy và hỏi:

- Thưa thầy, tại sao em lại bị điểm 1?

- Em đã hoạch định một việc mà em không thể làm được. Ước mơ của em không có cơ sở thực tế. Em không có tiền thân lại xuất thân từ một gia đình không có chỗ ở ổn định. Nói chung, em không được một nguồn lực khả dĩ nào để thực hiện những dự tính của mình. Em có biết để làm chủ một trại nuôi ngựa thì cần phải có rất nhiều tiền không? Bây giờ tôi cho em về làm lại bài văn. Nếu em sửa chữa cho nó thực tế hơn thì tôi sẽ cứu xét đến điểm số của em. Rõ chưa? Hôm đó, cậu bé về nhà và nghĩ ngợi mãi. Cuối cùng cậu gặp cha để hỏi ý kiến.

Con yêu, chính con phải quyết định vì ba nghĩ đây là ước mơ của con.

Nghe cha đáp, cậu bé liền nhoeo miệng cười và sau đó đến gặp thầy giáo của mình

- Thưa thầy, thầy có thể giữ điểm 1 của thầy, còn em xin được giữ ước mơ của mình.

Kể đến đây Monty dừng lại và hỏi tôi:

- Bạn có biết bạn đang ngồi trong một trại ngựa rộng 200 mẫu của cậu bé trong câu chuyện mà tôi vừa kể không? Cách đây hai năm, vị thầy giáo đó đã tình cờ dẫn 30 học trò của mình đến đây để cắm trại. Thế là thầy trò tôi nhận ra nhau. Cầm tay tôi, thầy nói:

"Monty này, khi anh còn học với tôi, tôi đã đánh cắp ước mơ của anh, và suốt bao nhiêu năm qua tôi cũng đã làm thế với bao đứa trẻ khác, tôi rất ân hận về điều đó". Nghe thầy nói thế, tôi vội đáp "Không, thưa thầy, thầy không có lỗi gì cả, chẳng qua thầy chỉ muốn những gì tốt đẹp sẽ đến với học trò của mình mà thôi. Còn em chỉ muốn theo đuổi tới cùng những khát vọng của đời mình"

Nghề của ba

Trước, ba nó cũng là công chức nhưng vì bất đồng với cung cách làm ăn bất bình thường của một số người trong cơ quan. Ba nó xin nghỉ.

Về nhà, bà nó sắm một chiếc xích-lô, ông bảo:

”Đạp xích-lô vậy mà tự do, thoải mái hơn, được làm chủ công việc của mình và thu nhập bằng chính sức lao động đích thực của mình.”

Từ ngày bà nó đạp xích lô, nó bỗng trở nên trầm mặc, ít giao du với bạn bè, nó không còn vui vẻ, nhí nhảnh như trước nữa.

Một lần đi học về, không may nó bị trúng gió, bạn bè dìu nó vào nằm bên lề đường dưới gốc cây bàng. Tay chân nó cứng đờ, mặt xanh như tàu lá chuối. Giữa dòng xe cộ ngược xuôi, hối hả, bạn nó đón một vài chiếc xe máy để nhờ chở nó đến bệnh viện nhưng chẳng ai chịu dừng. Bỗng một chiếc xích lô ở đâu trờ tới và dừng lại, bác xích lô liền bế nó lên xe và chở ngay đến bệnh viện. Đến nơi bác lại bế nó đến tận phòng cấp cứu. Bạn nó cũng vừa đến cảm ơn và xin gởi tiền xe. Bác nhất định không lấy.

Được đưa đến bệnh viện kịp thời nên cơn nguy hiểm đã qua, nó nhanh chóng khỏe trở lại. Nghe bạn kể, những giọt nước mắt hối hận lăn dài trên má. Nó bỗng thấy yêu quý và mến phục tất cả những người đạp xích lô tốt bụng. Nó tin rằng trong số đó sẽ có cả ba của nó - bởi nó biết tính ba - và nó cảm thấy rất tự hào về ba của nó.

(Đăng Châu)

Chiếc quạt giấy

Đi học về nó rất vui mừng khi thấy bà nội từ quê vào thăm gia đình nó. Đã hơn 5 năm nay nhà nó chuyển vô Nam sinh sống cũng là khoảng thời gian mà nó xa bà. Mới nay mà bà nó già quá, tóc đã bạc trắng, da thì sạm nắng nhăn nheo, bước đi chậm chạp và có phần run rẩy. Bà nó ôm nó vào lòng và hôn lên mái tóc đen mượt của nó. Nó cảm thấy hạnh phúc và đầm ấm làm sao!

Trưa nào cũng vậy, ăn cơm xong là nó sà vào lòng bà, bắt bà kể chuyện đời xưa cho nó nghe và ru nó ngủ. Bàn tay gầy guộc của bà vỗ về, âu yếm.

Theo thói quen, bà vừa kể chuyện tay vừa cầm cây quạt giấy quạt “xạch xạch”. Nó thấy vậy liền nói:

- Thời buổi này mà bà còn xài quạt giấy ư? Nhà con chỉ toàn là quạt máy.

Bà nhìn nó mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói:

- Ở thành phố có điện thì dùng quạt máy chứ ở quê mình làm gì mà có. Hơn nữa đi tàu cũng cần nó lắm con ạ.

- Nhưng cháu thấy có mát gì đâu.

Nói xong nó chạy tới bàn, cắm phích điện rồi đưa tay ấn cái “cạch”, lập tức làn gió mát rượi tỏa ra ào ào. Nó nói:

- Đấy, bà thấy không, mát lắm!

Bà nó không nói gì, xếp chiếc quạt giấy lại trên tay rồi cho vào giỏ xách.

Một buổi trưa, trời nóng nực, cả khu chung cư bị cúp điện, không khí trong phòng thật ngột ngạt và oi nồng. Bà nó vẫn ngồi kể chuyện cho nó nghe, tay bà vẫn “xành xạch” theo từng nhịp đều đặn. Nó cảm thấy dễ chịu rồi từ từ lim dim nhắm mắt. Tiếng quạt giấy của bà đi vào giấc mơ của nó. Trong mơ, nó thấy một bà tiên tóc dài trắng xóa hôn lên trán nó và nói rằng: “Bà yêu con lắm!”

(Tác giả : Võ Thanh Phụng)

Điều ước

Giờ ra chơi, tôi và lũ bạn tán gẫu với nhau xem: nếu có một điều ước thì sẽ làm gì. Nhỏ Giang ước thi đậu vào năm tới. Nhỏ Lan ước mẹ nó mau hết bệnh. Trăn lớp trưởng thì tham lam hơn, nói bô bô trước lớp:

- Tớ ước tớ sẽ có thêm một triệu điều ước nữa !

Cả lũ bật cười, chê nhỏ Trăn có mơ ước cũ rích. Cái kiểu câu “Ước một ra mười” chẳng có gì mới lạ cả. Nhóm bạn quay sang hỏi tôi, tôi tỉnh queo “Tớ sẽ ước được trở về quá khứ, lúc đó tớ có thể tránh không phạm lỗi lầm nữa”.

Tôi vừa dứt lời, bọn bạn đã vỗ tay bôm bốp. Mặc cho chuông vào lớp reo vang, nhỏ Trăn cứ luôn miệng khen “Hay ! Hay! Tớ tuyên bố điều ước của cậu hay nhất!”.

Đêm trăng sáng, tôi ngồi bên cạnh ông nội ngắm trăng. Nhớ lại những điều ước mấy ngày trước, tôi hỏi ông:

- Ông ơi ! Nếu như ông có một điều ước, ông sẽ ước gì ạ ! Ông nhìn tôi, mỉm cười:

- Thế cháu sẽ ước gì nào?

Không chần chừ, tôi kể cho ông chuyện về những điều ước của nhóm bạn. Nghe xong ông chậm rãi nói:

- Nếu có một điều ước, ông sẽ ước mọi người trên thế gian này đều có một điều ước như ông. Nhưng trên thực tế điều ước của ông đã được hiện thực, đó là tất cả những gì mà ông đã làm cháu ạ ! Tôi im lặng, ngược nhìn lên bầu trời sáng trăng. Bất giác, tôi hiểu được lời ông nói “ Điều ước hay nhất là điều ước mà ta có thể thực hiện được.”

(Tác giả : Hoàng Thị Thanh Tâm)

Mất xe

Nhà có hai chiếc xe đạp. Mẹ đi dày hàng ngày phải chạy một chiếc. Còn lại một chiếc cho nó đi học đại học.

Hơn hai năm đại học trôi qua, lối sống nhộn nhịp ở thành phố đã cuốn hút nó. Những quán nhậu, quán cà phê, quán bi da trở nên quen thuộc đối với nó.

Một buổi tối nó đi bộ về nhà trọ. Mặt buồn xo. Hai đứa bạn cùng phòng đang học bài bật dậy “Xe mày đâu?”. “Mất rồi”. Để giáo trình lên bàn, nó nằm úp mặt vào gối, chẳng buồn nói chuyện. Hai đứa bạn lại gần vỗ về, an ủi.

Cuối tháng nó về quê. Ba mẹ không mắng, chỉ buồn. Ngày đi, ba cho tiền. Nó nhét tiền vào bóp. Một tờ giấy mỏng chọt rơi xuống đất. Mẹ nhặt vội tờ giấy và trả lời thắc mắc của ba :”Hóa đơn thuốc của em, tháng trước em cho con tiền vô tình cái hóa đơn bị kẹp vào giữa xấp tiền, may mà còn”.

Nó nhìn mẹ, hai dòng nước mắt lăn dài trên má. Ba đâu biết rằng, cái hóa đơn thuốc mà mẹ nói chính là giấy biên lai cầm chiếc xe đạp của nó.

(Tác giả : Nguyễn Chí Hiếu)

Một mình

Em lớn dần, cái tuổi rất dễ tự ti và tủi lòng. Nhà vẫn nghèo; ba mất sớm, mẹ làm lụng một mình. Mẹ chỉ có hai tài sản quý giá nhất, đó là em và chiếc xe đạp.

Hôm thi cấp tỉnh, mẹ dậy sớm, gò lưng trên chiếc xe đạp cũ kỹ ấy đưa em đến nơi thi. Quanh quẩn, toàn xe máy ! Đường như tất cả nán lại cổ vũ tinh thần cho con em mình. Em ngẩng nhìn mẹ, giọng mẹ đượm buồn những đỉnh đạc: “Thôi, về đi mẹ!”.

Chuông điểm hết giờ ! Ngoài cổng nhốn nháo hẳn lên. Lờn han hỏi roan ràng, tiếng máy xe dòn nổ. Nắng rát, em về làm lủi, chỉ cái bóng là “người bạn đường” đi kè bên chân. Nhìn những chiếc xe chở bạn bè cùng trang lứa lướt qua, em thấy sự cô độc nhân đôi; nhưng lạ thay, em bỗng càng thương mẹ hơn vì giờ này mẹ cũng đang hăm hiu ngoài đồng xa! Em ra đồng, chờ mẹ cùng về. Em nghe mắt cay cay : mẹ đang cấy mạ... một mình !

(Tác giả : Nguyễn Thái Sơn)

Sách cũ

Tìm mua sách cũ cũng là một thú vui của nhiều người, trong đó có Sa. Những lúc rảnh rỗi Sa thường đạp xe lòng vòng quanh thành phố, đến các điểm bán sách cũ lục lọi, tìm tòi. Đôi khi mua được những quyển sách quý, hiếm đã lâu không tái bản với giá rẻ. Một lần Sa chủ tâm đi tìm một quyển sách hay của tác giả X xuất bản đã lâu. Thật may, Sa tìm thấy nó ở một điểm bán sách cũ quen thuộc, Sa vội lấy ngay. Mới giở trang đầu Sa thấy ngay giòng chữ đề tặng rất trang trọng, bên dưới là chữ ký của tác giả.

Sa cảm thấy thật ngỡ ngàng... Sa không đủ tự tin để mua một quyển sách mà đúng ra nó phải nằm ở một nơi nào đó thật trang trọng chứ không phải là một vật mua bán đang nằm lẫn lộn trong mớ sách cũ này. Và Sa cũng không đủ tự tin để làm chủ một quyển sách mà mình không phải là người được tặng.

Sa đành tiếc rẻ bỏ đi.

(Đăng Châu)

Con Laica

Có năm tôi ở với bác tôi trên thị xã. Bác mua cho tôi một con chó. Một người bạn của bác vừa ở Nga về, đến chơi, đặt luôn cho nó cái tên Laica. Con Laica lớn nhanh và rất lanh lợi. Tôi có một thằng bạn thân nhà ở cạnh tên là Tùng. Tôi và Tùng thích chơi một trò chơi rất oái ăm, ấy là đục lỗ một cái vỏ hộp sữa bò, lấy dây thun buộc vào đuôi con Laica, sau đó xua cho nó chạy, cái vỏ hộp sữa bị kéo đi sẽ đập xuống mặt đường tạo thành những âm thanh rất vui tai.

Con Laica có vẻ cũng hào hứng với trò chơi này chứ không hề tỏ ra khó chịu. Nhà bác tôi ở ngay mặt đường quốc lộ, xe cộ qua lại cả ngày. Thế mà hôm ấy bọn quai quỷ chúng tôi lại nghĩ ra một kế hiểm là kiếm hai miếng thịt buộc vào hai sợi dây như thể cái cần câu, rồi thằng Tùng bên này đường, tôi bên kia đường. Cứ con Laica ở bên này đường thì đưa bên kia giờ miếng thịt lên như như, trêu tức nó. Con Laica cứ chạy đi chạy lại qua đường, cái vỏ hộp khua lóc cóc xuống mặt đường nhựa. Chúng tôi bò ra cười Trể con ở phố cũng hò nhau ra cô vũ xem chúng tôi "biểu diễn".

Bất ngờ, một chiếc Ô tô bóng nhoáng lao vụt tới. Con Laica khi ấy vẫn đang háo hức chú ý đến miếng thịt. Chúng tôi gào lên:

"Laica!...". Song đã muộn, khi chiếc xe đi qua chỉ còn lại cái vỏ hộp là nguyên vẹn. Tôi nhớ rất rõ cảm giác đau đớn của mình khi ấy. Dường như vừa có một bức tường đổ sập xuống lòng tôi. Tôi và thằng Tùng vứt hai miếng thịt rồi ôm nhau khóc, trong khi bác tôi đi nhặt lại cái vỏ hộp sữa bò và tìm cách đưa thi thể con Laica vào nhà.

Dĩ nhiên là hôm đó tôi được một trận no đòn. Nhưng trận đòn ấy giờ đây tôi mới thấy ngấm đau hơn ngày ấy. Trong ấu thơ đại dột tôi đã làm tắt đi sự sống của sinh vật hiền lành vô tội.

Bác sĩ ơi hãy mỉm cười

Bố tôi là một bác sĩ phẫu thuật giỏi, ông đã từng phẫu thuật cho rất nhiều người, có những người rất bình thường? có những người nổi tiếng, có những người giàu có và cả những người nghèo. Có người nhiều năm sau vẫn đến cảm ơn cha tôi vào những ngày lễ tết, có những người không bao giờ gặp lại .

Trong số những người không bao giờ quay lại có một cậu bé mà cha tôi luôn nhắc đến mỗi khi nhớ lại những kỷ niệm về nghề nghiệp của mình với tất cả tình âu yếm.

Cậu bé ấy bị mù, một buổi sáng cậu được đưa đến phòng khám của bố, ở bàn chân có một vết thương lâu ngày và trở nên nguy hiểm đến không chỉ đôi chân mà cả tính mạng của cậu. Mọi người xung quanh cậu đã không quan tâm săn sóc cậu đúng mức, còn cậu bé thì rụt rè, có lẽ cậu đã không muốn làm những người xung quanh phải bận tâm về mình nên đã cố chịu đựng vết thương cho đến khi nó trở nên đau đớn không chịu được.

Trong một năm liền cứ ba lần một tuần cậu đến chỗ bố tôi và bố cắt bỏ hết những chỗ thịt bị hư hại, rồi bôi thuốc, băng bó mà không lấy tiền. Bố nói rằng ước muốn của bố là có thể cứu được đôi chân của cậu bé mù đó bởi bố đoán rằng trong cuộc sống cậu đã gặp khá nhiều thiệt thòi và bất hạnh, bố không muốn phải cưa chân cậu. Nhưng rồi bố thất bại, vết hoại thư đã lan rộng đến mức không cắt bỏ nhanh chóng cậu bé sẽ chết. Bố rất buồn vì điều đó, thậm chí cảm thấy thất vọng về bản thân mình.

Rồi ngày phẫu thuật cũng đến. Bố đứng bên cạnh cô y tá gây mê khi cô ta làm công việc của mình, lặng nhìn cơ thể bé nhỏ ấy đang chìm dần vào giấc ngủ. Sau đó ông chậm chậm gỡ miếng vải phủ chân cậu bé lên, và ở đó, trên ống chân gầy gò của cậu, bố nhìn thấy một hình vẽ mà cậu đã mò mẫm vẽ trong bóng tối của mình để tặng bố, đó là một gương mặt hay đúng hơn là một hình tròn có hai mắt, hai tai, một cái mũi, một cái miệng đang mỉm cười, ở bên cạnh là một dòng chữ nguệch ngoạc:

"Bác sĩ ơi, hãy mỉm cười".

Bàn tay yêu thương

Trong một tiết dạy vẽ, cô giáo bảo các em học sinh lớp 1 vẽ về điều gì đã làm các em thích nhất trong đời. Cô thầm nghĩ : "Chắc rồi các em cũng lại vẽ những gói quà, những ly kem hoặc những món đồ chơi, quyển truyện tranh". Thế nhưng cô đã hoàn toàn ngạc nhiên trước một bức tranh lạ của em học sinh tên Douglas: bức tranh vẽ một bàn tay .

Nhưng đây là bàn tay của ai ? Cả lớp bị lôi cuốn bởi hình ảnh đầy biểu tượng này. Một em đoán: " Đó là bàn tay bác nông dân". Một em khác cự lại: "Bàn tay thon thả thế này phải là bàn tay của một bác sĩ giải phẫu...".

Cô giáo đợi cả lớp bớt xôn xao dần rồi mới hỏi tác giả. Douglas cười ngượng nghịu:

" Thừa cô, đó là bàn tay của cô ạ ! ".

Cô giáo ngẩn ngơ. Cô nhớ lại những phút ra chơi cô thường dùng bàn tay để dắt Douglas bước ra sân chơi, bởi em là một cô bé khuyết tật, khuôn mặt không được xinh xắn như các trẻ khác, gia cảnh từ lâu lâm cảnh ngặt nghèo. Cô chợt hiểu ra, tuy cô cũng vẫn làm điều tương tự với các em khác nhưng hoá ra đối với Douglas, bàn tay cô lại mang ý nghĩa sâu xa, một biểu tượng của tình yêu thương.

Nói bởi tình yêu

Nó chưa thể quá 6 tuổi. Mặt mũi bần, đi chân đất, áo rách, tóc rối bù. Nó chẳng khác gì mấy so với hàng trăm nghìn hoặc hơn thế trẻ em mồ côi lang thang trên đường phố khắp thủ đô Ri-ô-đờ-Ja-nê- rô.

Tôi đang đi tới quán cà phê, suy nghĩ lung tung về những công việc ở cơ quan mình vừa làm xong và lớp học chuyên môn buổi chiều mà tôi giảng dạy, thì bỗng thấy có ai đó đập nhẹ vào tay. Tôi dừng : không có ai cả. Tôi đi tiếp. Lại thấy có ai đập nhẹ vào tay. Lần này tôi quay hẳn người lại, và nhìn xuống. Thằng bé đứng ở đó. Mắt nó màu nhạt, cũng có thể đó là do tôi có cảm giác từ hai gò má nhem nhuốc và mái tóc đen rối của nó.

-Bánh mì, ông ơi??

Nếu sống ở Braxin, chúng ta có nhiều cơ hội để mua một thanh kẹo hay một cái bánh mì cho những đứa bé vô gia cư và mồ côi này. Tôi bảo nó đi theo tôi và chúng tôi cùng vào một tiệm giải khát:

- Cà phê cho tôi và cái gì đó ăn được cho cậu bạn nhỏ này ? – Tôi gọi.

Thằng bé chạy đến quầy hàng và lựa chọn. Bình thường, bọn nhỏ này sẽ cầm đồ ăn và bỏ đi luôn, quay trở lại đường phố nơi chúng đang phải lang thang, mà không nói lời nào. Nhưng thằng bé này lại làm tôi ngạc nhiên.

Quầy giải khát khá dài, người ta đặt cốc cà phê ở một đầu và một cái bánh mì ở đầu kia. Thường người ta cũng biết là bọn trẻ đường phố xin được khách hàng mua cho cái bánh rồi sẽ bỏ đi ngay, mà người ta cũng không muốn cho chúng ở lại vì trông chúng rách rưới và bần thiu.

Tôi bắt đầu uống cà phê của mình và khi tôi uống xong, trả tiền, tôi nhìn ra cửa mới phát hiện ra nó đứng ở ngoài (vì nó không được ở lâu trong cửa hàng), kiễng chân lên, tay cầm bánh mì, mắt ghé vào cửa kính, quan sát.

"Nó làm cái quái gì thế ?!" - Tôi nghĩ.

Tôi đi ra, nó nhìn thấy tôi và chạy vụt theo. Thằng bé đứng trước mắt tôi, chỉ cao đến thắt lưng. Đứa bé mồ côi người Braxin ngược nhìn khách lạ người Mỹ cao lớn, là tôi, mỉm cười (một nụ cười có thể làm trái tim bạn phải ngừng vài giây), và nói:

"Cảm ơn chú?! "

Rồi, có vẻ lo lắng, nó gãi bàn chân và kiễng chân lên, nói to hơn:

"Cảm ơn chú nhiều lắm ạ ! "

Lúc đó, nếu tôi có thể thì tôi đã mua cả tiệm ăn cho nó. Trước khi tôi nói được câu gì, nó đã quay người bỏ chạy đi mất. Khi tôi viết bài này tôi vẫn đang ngồi bên ngoài quán giải khát, nơi tôi mua chiếc bánh mì cho thằng bé. Tôi đã muộn giờ lên lớp. Nhưng tôi vẫn còn cảm thấy xúc động và nghĩ về thằng bé. Và tôi tự hỏi: nếu tôi bị xúc động đến thế chỉ bởi một cậu bé đường phố nói lời cảm ơn tôi vì một mẫu bánh mì, thế thì mọi người sẽ xúc động đến đâu khi chúng ta nói những lời cảm ơn - thực sự cảm ơn - vì những gì họ làm cho chúng ta . Hãy dành thời gian để nói những lời cảm ơn, và đừng bao giờ tiết kiệm lời cảm ơn cả !

Chúng ta là đàn ông

Thưa cha !

Khi xa nhà là lúc con nhớ về cha mẹ nhất. Con tự hỏi đã bao lần con viết thư về nhà nhưng chưa bao giờ con viết riêng cho mẹ cả, người mà con chưa làm được gì để tỏ lòng biết ơn dù đã nhận rất nhiều. Nhưng khi con nghĩ viết cho mẹ thì con lại thấy rằng mình cần viết cho cha hơn.

Cha thân thương,

Con phải cảm ơn cha vì cha đã đừng nói " Con không những là con mà còn là bạn của cha". Cũng nhiều lần cha con mình tâm sự với nhau. Riêng có một điều con cứ băn khoăn không biết có nên nói không, và cuối cùng con đã quyết định nói chuyện cùng cha với tư cách là hai người đàn ông.

Cha à,

Lúc này con cảm thấy nhớ mẹ khi con hồi tưởng lại những ngày con còn học trung học. Những lo toan của mẹ... Đã bao lần con nhận thấy những giọt mồ hôi ướt đầm trán Cha, để rồi cha được mẹ ân cần chăm sóc. Buổi sáng, cha ngồi thưởng thức cà phê do chính tay mẹ pha. Sau bữa cơm tối , trong khi cha con mình ngồi uống trà thì mẹ lo dọn dẹp. Khi cha con mình mặc nhưng bộ quần áo sạch sẽ thơm tho ra đường, con thấy trong ánh mắt của mẹ cả một sự hãnh diện và trù mến. Khi cha con mình bất hòa, cha giận dữ, con bất cần thì mẹ là người tỏ ra buồn bã nhất. Cũng thường khi con thấy mẹ lặng lẽ mỉm cười trong lúc lúi húi khâu vá trong nhà, còn cha con mình mãi đùa giỡn ở ngoài sân. Khi con lãnh thưởng cuối năm học, cha ở bên con, mẹ ở nhà đợi mình về "tường thuật" lại. Mẹ không biết tiếng Anh, không biết Tin học như cha con mình nhưng mẹ nấu ăn rất giỏi. Mẹ vất vả nhiều, chỉ có điều con lấy làm lạ là rất ít khi con nhận thấy những giọt mồ hôi trên trán mẹ. Và con viết ngay để hỏi cha:

Nhận xét đó đúng không? Hay cha con mình - lại một lần nữa - thiếu quan tâm đến mẹ?

Con của cha

(Đăng Nguyên)

Tình anh em

Cô bé bị hội chứng đao - một cô bé 16 tuổi nhưng chỉ bé bằng cô bé 10 tuổi - đang ở trong tiệm ăn và đi về phía nhà vệ sinh.

Sau khi đứng lại và nhìn thật gần, thật kỹ cái bảng trên cửa nhà vệ sinh để biết rằng mình không vào nhầm cô bé mở cửa đi vào. Hôm nay là buổi tối thật vui vẻ và đáng nhớ đối với cô. Cô cùng các bạn được đi chơi khắp nơi, được thử những trò chơi thật khó đối với cô nhưng cô biết là xứng đáng để nỗ lực, và bây giờ lại được tới tiệm ăn. ở bàn gần bàn của cô và các bạn, có một cậu con trai lớn. Cậu ta đã để ý thấy cái gì đó, mà may mắn là cô không để ý. Một nhóm thiếu niên khác, đứng hơn là hai cặp đôi, đã chỉ trỏ cô bé bị bệnh đao và coi cô là trò cười. Mắt họ dính theo cô như nam châm khi cô đi về phía nhà vệ sinh. Họ thì thầm, họ cười ồ lên, lại chỉ trỏ.

Cậu con trai cao lớn thì quan sát đám thiếu niên. Rồi cậu ta đứng dậy, đi về phía mấy thiếu niên đó. Trong đám thiếu niên, mặt hai đứa con trai thì xám lại, còn hai đứa con gái mặt cũng tái xanh khi thấy một người lạ, lại cao lớn hơn chúng nhiều, đập bàn tay lên bàn chúng. Chúng vội ngồi lúi vào, và cậu con trai cao lớn kéo một chiếc ghế, ngồi xuống.

- Tôi đã thấy các bạn coi em gái tôi là trò cười - Cậu ta bắt đầu. Cả bốn khuôn mặt đang tái xanh kia đều mở miệng bào chữa:

- Ai ? Em gái của anh à? Chúng em có làm gì đâu?

- Bọn em chẳng bao giờ coi những người kiểu thế là trò cười cả! Nhưng cậu con trai cao lớn nhắc lại:

-Tôi đã quan sát các bạn!

Đám thiếu niên kia bập bẹ bất cứ từ ngữ gì mà chúng nghĩ ra để bào chữa. Chúng thấy đã bị bắt quả tang. Chúng có lẽ đã nhận ra tình cảm của "cậu anh trai" này dành cho cô em gái. Có lẽ thế.

"Cậu con trai" bỗng chẳng thèm nghe gì nữa khi cậu ta quay ra và nhìn thấy "em gái" đang quay lại chỗ những người bạn cùng bị bệnh và hội từ thiện. Bốn thiếu niên kia nhìn đi chỗ khác, cố ra vẻ họ rõ ràng là nhìn đi đâu đó không phải là cô bé bị bệnh đao.

Cậu con trai cao lớn quan sát thấy cô bé đã ngồi xuống và lại vui vẻ cùng các bạn. Cậu ta đứng dậy, rời khỏi bàn của đám thiếu niên. Một đứa con gái trong đám thiếu niên ấy cố nói với theo một câu để bào chữa vớt vát:

- Này, bọn em chẳng lôi cô ta ra làm trò cười. Bọn em thấy tội nghiệp cho những người như thế thôi.

"Cậu anh trai" của cô bé bị hội chứng đao bỗng dừng bước, quay trở lại bàn của đám thiếu niên và chống tay xuống bàn. Cậu ta cúi xuống thật gần những người mới quen đó và nói lạnh lùng:

- Còn tôi thì thấy tội nghiệp cho những kẻ như các ngươi

Rồi cậu ta bỏ đi. Cậu ta không quay lại bàn mình mà xin ngồi cùng bàn với những cô bé, cậu bé bị bệnh đao, cười đùa với họ như thể cậu và họ là những người hoàn toàn không khác

gì nhau, đơn giản đều là những người khách của tiệm ăn, và như thể cậu ta chưa từng làm một việc gì cho họ.

Tấm thiệp đặc biệt

Khi chúng tôi đến thăm nhà Gayle , chúng tôi nhìn thấy một tấm thiệp được đặt rất trang trọng trên bàn, giữa phòng khách. Trông tấm thiệp đã cũ, lại hơi lem nhem, nói chung không có gì sang trọng hay độc đáo. Nhưng Gayle đã kể cho chúng tôi nghe câu chuyện về tấm thiệp đặc biệt mà cô đã nhận được 11 năm về trước.

Đó là khi Gayle 21 tuổi, cuộc sống rất khó khăn và cô mang thai nhưng không có chồng. Cô phải đi làm phục vụ ở một cửa hàng ăn. Hôm ấy là gần Tết, đã 4 giờ chiều và Gayle chuẩn bị đi về. Bỗng có một phụ nữ vào cửa hàng với vẻ mặt rất buồn khổ. Khi Gayle hỏi chuyện, người phụ nữ kia kể rằng chồng cô đã mất, cô phải nuôi ba đứa con, và bây giờ không có lấy một đồng để mua gì cho chúng ăn Tết. Thậm chí, cô ta cũng chẳng biết làm gì để có tiền. Gayle lục lọi trong ví, tìm được đúng 4 đô la - tiền công của cô cho cả ngày làm việc hôm đó. Cô đưa cả cho người phụ nữ khốn khổ:

- Không nhiều lắm, nhưng mong rằng nó giúp được chị . . . Người phụ nữ khóc, cảm ơn và đi ra khỏi cửa hàng.

Hôm đó, khi Gayle về nhà, cả gia đình mắng mỏ cô quá ngây thơ, ngốc nghếch, hèn rằng đã bị lừa và sẽ không bao giờ gặp lại người phụ nữ kia nữa đâu. Hai tuần sau Tết, người phụ nữ quay lại cửa hàng ăn nơi Gayle làm việc:

- Không nhiều lắm, nhưng mong rằng cô thích nó...

Người phụ nữ cũng cảm ơn Gayle, và nói rằng những đứa con của cô muốn tặng quà " sau Tết " cho Gayle.

Khi Gayle mở hộp "quà", trong đó chỉ có một tấm thiệp tự làm, hơi lem nhem và giấy bìa hơi cũ, nét chữ rất trẻ con: "Cảm ơn cô Gayle ! Cảm ơn cô vì sự nhân hậu và lòng tin".

Gayle kể, chưa có món quà Tết nào có ý nghĩa với cô đến thế, vì cô biết rằng cô đã giúp được người cần sự giúp đỡ. Khi Gayle kể câu chuyện trên cho chúng tôi nghe, mọi người đều rất xúc động. Gayle nói, cô luôn đặt tấm thiệp lên bàn vào mỗi dịp Tết đến, như một kỷ niệm ấm áp để nhắc mọi người ý nghĩa thực sự của Tết là gì.

20 đôla và 1 giờ

Một người cha đi làm về rất muộn, mệt mỏi và bức bối sau một ngày bận rộn ở cơ quan. ông vừa về đến nhà, đưa con trai 5 tuổi đã ngồi chờ từ lúc nào, và hỏi:

- Bố ơi !

- Con hỏi gì? - ông bố đáp.

- Bố ơi, bố làm được bao nhiêu tiền một tiếng đồng hồ?

- Đó không phải việc của con. Mà tại sao con lại đi hỏi việc như thế hả? - ông bố hết kiên nhẫn.

- Con muốn biết mà - Đứa con nài nỉ.

- Nếu con cứ khẳng khăng đòi biết, thì bố sẽ nói. Bố làm được 20 đô la một giờ đồng hồ.

- Ôi ! đứa bé suy nghĩ rồi rụt rè hỏi - Bố cho con vay 10 đô la được không ?

Ông bố rất bức mình:

- Nếu lý do duy nhất con muốn biết bố làm được bao nhiêu tiền chỉ là để vay mà mua mấy thứ đồ chơi vớ vẩn, thế thì mời con đi ngay vào phòng mình và ngủ đi .Hãy nghĩ xem tại sao con lại ích kỷ đến thế! bố làm việc vất vả cả ngày, và không có thời gian cho những chuyện ấy đâu

Đứa bé đi vào phòng và đóng cửa . Ông bố ngồi xuống, càng nghĩ càng cáu. Tại sao đứa con lại dám hỏi mình một câu như thế chứ?

Một giờ sau, khi đã bình tĩnh lại , ông bố nghĩ có thể đứa con rất cần tiền để mua một thứ gì đó, và nghĩ ra rằng mình đã quá nghiêm khắc với nó. ông đi vào phòng con:

- Con ngủ chưa?

- Chưa ạ, con còn thức - cậu bé nằm trên giường đáp.

- Bố suy nghĩ rồi, có thể bố đã quá nghiêm khắc. Đây là 10 đô la.

Rồi thò tay xuống dưới gối , lôi ra thêm mấy tờ tiền lẻ nữa , ông bố thấy con có tiền từ trước , lại cáu Khi đứa con ngồi đếm chỗ tiền, ông bố càu nhàu:

- Tại sao con lại vay thêm tiền khi con đã có rồi?

- Vì con chưa có đủ ạ? - Bỗng đứa trẻ ngẩng lên vui sướng

- Bây giờ thì con đủ rồi Bố ơi, đây là 20 đô la, con có thể mua một giờ trong thời gian của bố không?